

## «...ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΝ ΟΥΚ ΕΧΩ ΠΛΗΗΝ ΣΟΥ»

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ & ΑΛΜΥΡΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

**Γ**ιορτάζουμε σήμερα τό Πάσχα τῆς Παναγιάς μας, τὴν ἀνοδό Της στὰ ἀπλησίαστα ὕψη τοῦ οὐρανοῦ. Στὰ χέρια τοῦ ἀναστημένου σπλάγχχνου Της βασιλίσα ὀδηγεῖται, δορυφορούμενη ἀπὸ ὑπερκόσμιες τάξεις ἑκπληκτῶν ἀγγέλων. Πανηγυρίζουν καὶ ἀγάλλονται τὰ σύμπαντα, καθὼς ἡ ἔνδοξη μετástασή Της ἀκτινοβολεῖ θρίαμβο ἀναστάσιμο. Γεμίζει τὴν οἰκουμένη καὶ τὶς καρδιές μας μὲ τὴ χαρὰ τῆς ἀθανασίας, ἀλλὰ καὶ μὲ μία βεβαιωμένη ἐλπίδα, ὅτι ἐν τῇ Κοιμήσει Της «οὐ κατέλιπε τὸν κόσμον».

Ἐκείνη, πού ἀνέβλυσε τὴν ἀληθινὴν ζωὴ, καὶ τὴν ἀείρρον πηγὴ τῆς εὐσπλαχνίας, δέν θά μᾶς ἐγκαταλείψει ποτέ. Δέν θά παύσει οὔτε στιγμή νά παρηγορεῖ, νά μεσιτεύει, νά διασώζει, νά εἶναι «τῶν πάντων ἡ χαρὰ».

Ὁ φετινὸς Δεκαπενταῦγουστος ἔχει μία διαφορετικὸτητα. Μᾶς βρίσκει ἀντιμέτωπους ὄχι μόνο μὲ τὶς προσωπικὲς μᾶς ἀντιξοότητες καὶ θλίψεις, ἀλλὰ καὶ μὲ κοινούς κινδύνους καὶ προβλήματα, πού μᾶς ἐνώνουν σὲ μία ἐντατικοποίηση τῆς προσευχῆς, σὲ μία ἐκ βαθέων, ἀπὸ κοινοῦ, οὐρανομήκη ἐπὶ κλῆση τῆς μητρικῆς Της παραμυθίας καὶ παρακλήσεως.

«Τὰ νέφη τῶν λυπηρῶν ἐκάλυψαν» ὄχι μόνο τὴν καρδιά τοῦ καθενός μας, ἀλλὰ καὶ τὸν κόσμο ὁλόκληρο. Αἴφνης, μία ἀπρόβλεπτη παγκόσμια ἀπειλή ἀποκαλύπτει τὴν ἀδυναμία μας. Ἕνας ἀπειροελάχιστος ἴος ἀρκεῖ γιὰ νά καταφέρει ὀδυνηρὸ ράπισμα στὴν ἀλαζονεία μας, νά ἀνατρέψει τὴ δρομολογημένη καθημερινότητά μας, νά βραχυκυκλώσει τὶς προγραμματισμένες δραστηριότητές μας. Τί κι ἂν ἡ ἐπιστὴμὴ μᾶς ἔσπασε τοὺς φραγμοὺς τῆς γήινης βαρύτητας, τί κι ἂν ἔφτασε σὲ ἀποστάσεις ἀσύλληπτες, τί κι ἂν διείδυσε στὰ μυστικά τοῦ σύμπαντος καὶ στὸν μικρόκοσμο τῶν κυττάρων; Ἰδού ὅτι ἡ ἐπίγνωση τῆς φυσικῆς μας



ἀδυναμίας μᾶς τρομάζει! Ἡ κατάρρευση τῆς οἰκονομίας μᾶς προσγειώνει! Ὁ φόβος τοῦ θανάτου μᾶς ἀποδυναμώνει! Καὶ ἂν ἡ πανδημία κλονίζει τὶς ψυχές μας, οἱ Χριστιανοί, ὅπως ὅλες τὶς δύσκολες ὥρες, βρίσκουμε στήριγμα καὶ παρηγοριά στὴν Παναγία μας, τὴν Παρηγορήτισσα, τὴν Ὁξεία ἀντίληψη, τὴ Γάτρισσα, τὴν Ἐλεούσα, τὴ Γοργοεπίκοο. Στρέφουμε δεπτικά τό βλέμμα μας μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ Ἐκείνη, πού ὑπῆρξε ἡ βασιλίσα τοῦ πόνου, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι δέν θά παραβλεφθοῦν οἱ κλαυθοὶ καὶ τὰ δάκρυα καὶ οἱ στεναγμοὶ μας, ὅτι θά νοιώσουμε τό ἀγγιγμα καὶ τὴ στοργικὴ παρουσία Της, τὸν ἐναγκαλισμὸ Της, καὶ τὴ ζεστασιά τῆς ἀγάπης Της.

Τοῦτο τὸν Δεκαπενταῦγουστο «τὰ νέφη τῶν λυπηρῶν ἐκάλυψαν» τό πονεμένο Γένος μας. Στὴν Βασιλίδα Πόλη τῆς καρδιάς καὶ τῶν ὀνείρων μας, τό σύμβολο καὶ κλέος τοῦ Βυζαντίου, τὴν κιβωτὸ τοῦ μεγαλείου του, συντελεῖται τό ἀνοσιούργημα. Σὲ μία ἔκφραση βάρβαρου φανατισμοῦ καὶ μισαλλοδοξίας, βεβηλώνεται καὶ λειτουργεῖ ὡς τζαμί ἡ Ἁγία Σοφία, ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, πού

αἰῶνες τώρα κάτω ἀπ' τὸν θόλο τῆς καὶ τὰ παραθόλια κρατᾷ τοὺς θρόλους καὶ τὶς ἐλπίδες, τὴν πνοὴ καὶ τό κλάμα τῆς Ρωμοσύνης. Πονᾶμε καὶ θρηνοῦμε καὶ «παραμυθίαν οὐκ ἔχομεν» πλὴν Ἐκείνης, τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ, πού ἀποσοβεῖ τὴν ἀγανάκτησή μας, καὶ μᾶς γαληνεύει μὲ τὴν ἐπιείκειά Της. «Ἐλπίς ἀπληπισμένων», μᾶς ἐπιτρέπει νά νοσταλγοῦμε καὶ νά ὀραματιζόμαστε, νά λειτουργοῦμαστε νοερά μέσα στὴ λαλίστατη μυσταγωγία τῆς Ἁγίας Σοφίας, γονατισμένοι μπροστὰ στὴν ἀγρυπνοῦσα χάρη, ὀρθοὶ ὁμως στὴν ἀντίληψη τοῦ χρέους μας. Ὁφείλουμε νά τι-

Συνέχεια στὴ σελ. 2.

## «...ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΝ ΟΥΚ ΕΧΩ ΠΛΗΝ ΣΟΥ»

Συνέχεια από τη σελ. 1.

μοῦμε ὅ,τι σώζεται, νά ἀναπολοῦμε ὅ,τι ἐκάθη, νά μή λησμονοῦμε ὅσους ἀπέμειναν ἐκεῖ καί ὑπομένουν προσευχόμενοι στή Φανερωμένη, στήν Παναγιά τῶν Βλαχερνῶν, στήν Παμμακάριστο, στήν Μπαλουκλιώτισσα.

Δεκαπενταύγουστος καί φέτος, καί νοιῶθουμε νά μᾶς κυκλώνουν «αἱ τοῦ βίου μας ζάλαι ὡσπερ μέλισσαι κηρίον». Οἱ θλίψεις ὀλόγυρά μας ἐπλήθυναν, τά οικονομικά μας κατέρρευσαν, ἡ ὑγεία μας ἀπειλήθηκε, ἡ ἐπιστήμη μας ἀποδείχθηκε ἀνεπαρκής, καί οἱ «ἔγγιστά» μας «ἀπό μακρόθεν ἔστησαν». Εἶναι ὄρες πού συνειδητοποιοῦμε ὅτι παραμυθία καί παρηγορία δέν ἔχουμε. Εἶναι ὄρες πού ἀπεγνωσμένα ἀναρωτιόμαστε «πρός τίνα καταφύγω», «πού προσδράμω καί σωθῶμαι», μέ ποιόν νά μοιραστῶ τόν πανικό μου, σέ ποιόν νά προστρέξω στή θλίψη μου, σέ ποιόν νά ἀκουμπήσω τήν ἐλπίδα μου.

Μία πηγὴ χαρᾶς ζητᾷ ἡ καρδιά μας, μία ἀχτίδα παρηγοριᾶς γιὰ νά ξαστερώσει ὁ οὐρανός της, μία κούφτα ἥλιο γιὰ νά στεγνώσει τὰ δάκρυά μας καί νά καταλαγιάσει τούς πόνους μας, μία ἐπι-



είκεια γιὰ νά σκεπάσει τίς ἀστοχίες μας. Αὐθόρμητα τότε, σάν ἀπό ἔνστικτο κινούμενοι, καταφεύγουμε στήν Παναγία μας! Ἐκείνη, καλοῦμε ἄμεσα σέ βοήθεια, τό ὄνομά της ἀνεβαίνει στά χεῖλη μας!

«Παναγία μας, γλυκεῖα Μῆτέρα ὄλων μας, Σὺ πού δέν ἐγκατέλειψες τόν κόσμο μετά τήν ἔνδοξή Σου μετάσταση, σπλαγχνίσου μας. Ἀποκάμαμε πιά, ξεπεράσαμε τά σύνορα τῶν ἀντοχῶν μας, καί ἐλπίδα δέν μᾶς μένει ἄλλη ἀπὸ Σένα. Σὺ μᾶς σκεπάζεις μέ τή στοργή Σου, καί γαληνεύει ἡ ζωὴ μας. Μᾶς ἀγγίζεις μέ τή χάρη Σου καί γεμίζουν χαρὰ οἱ φτωχές μας καρδιές. Χαριτώνεις τόν λογισμό μας, καί ἀποζητοῦμε τοῦ οὐρανοῦ τήν παρηγορία καί τήν αἰώνια ἐλπίδα. Γι αὐτό «ὑπὸ τήν Σὴν εὐσπλαγχνίαν καταφεύγομεν». Ἀμέτρητες, σάν τούς κόκκους τῆς ἄμμου εὐχαριστίες Σοῦ προσφέρουμε, γιὰ τήν λυτρωτικὴ παρέμβασή Σου στή ζωὴ μας. Καί μέ ἀπροσμέτρητη εὐλάβεια καί ἐμπιστοσύνη ἀναφωνοῦμε: «Τὴν πάσαν ἐλπίδα μας εἰς Σέ ἀνατιθέμεθα, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ φύλαξον ἡμᾶς ὑπὸ τήν σκέπην Σου!»

Ἐξώφυλλο: Ἡ Παναγία τοῦ Πάθους, Ἐμμανουήλ Τζάννε, 1635, 54 x 43 ἐκ., «Μετὰ τό Βυζάντιο», ἐκδ. The private bank & trust company limited.

## ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ

### Οἱ Πνευματικὲς ἐμπειρίες τῶν Ἁγίων καί οἱ ἐκστασιακὲς καταστάσεις τῶν Πεντηκοστιανῶν

Οἱ πνευματικὲς ἐμπειρίες, κατὰ τήν Ὁρθόδοξη διδασκαλία, εἶναι τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἐκδήλωση τῶν θείων Ἐνεργειῶν, οἱ ὁποῖες κάνουν τόν πιστό «σύμμορφον τῆς εἰκόνας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. ν' 29). Εἶναι, δηλαδή, ἐμπειρίες «ἐκ Θεοῦ» (Α' Κορ. ζ' 7) καί δέν ἐξαρτῶνται οὔτε προκαλοῦνται ἢ καθορίζονται ἀπὸ τόν ἄνθρωπο.

Τέτοιες γνήσιες πνευματικὲς ἐμπειρίες καταγράφονται τόσο στήν Παλαιὰ Διαθήκη ὅσο καί στήν Καινή. Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας περιγράφει τήν ἐμπειρία του, θεωρώντας «ἐπὶ θρόνου δόξης» τόν Παντοδύναμο Θεό (κεφ. στ'). Ὁ «θεόπτης» Μωυσῆς μίλησε μέ τόν Γιαχβέ στή «φλεγόμενη καί μή κατακαιομένη βᾶτο» καί στό «καπνίζον» ὄρος Σινᾶ (Ἐξοδ. κεφ. γ' καί ιθ'). Στό ὄρος Θαβώρ οἱ τρεῖς μαθητές Πέτρος, Ἰάκωβος καί Ἰωάννης ἔζησαν μέσα στό ἄκτιστο φῶς τῆς θείας φύσεως τοῦ Κυρίου (Ματθ. ιζ' 1-8). Ὁ Πρωτομάρτυρας Στέφανος εἶδε «δόξαν Θεοῦ καί Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν...» (Πράξ. ζ' 55). Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶδε «ἡμέρα μέσης... οὐρανόν ὑπὲρ τήν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμπαν (αὐτόν) φῶς» (Πράξ. κοτ' 13) καί ἠρπάγη μέχρι «τρίτου οὐρανοῦ... εἰς τόν παράδεισον» (Β' Κορ. ιβ' 4).

Ἀλλά καί ἡ ζωὴ τῶν Ἁγίων εἶναι γεμάτη ἀπὸ πνευματικὲς ἐμπειρίες. Ὑπενθυμίζομε ἐπιλεκτικὰ τίς ἐμπειρίες τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος,

ὁ ὁποῖος «ἀγγέλους ἔσχεν συλλειτουργοῦντας», τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Πλανᾶ, τοῦ Ὁσίου Ἰακώβου τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ καί πλήθους ἄλλων θεωμένων ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ. Οἱ γνήσιες ἐμπειρίες, λοιπόν, ὡς ὀρατὰ φαινόμενα στή ζωὴ τῶν ἁγίων ἀνθρώπων, εἶναι ἀποτέλεσμα-δῶρο τῆς ἐνοίκησης μέσα τους τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οἱ προκαλούμενες ἐκστασιακὲς καταστάσεις, οἱ μηχανικὲς συμπεριφορὲς καί οἱ ψυχολογικοὶ ἐκβιασμοὶ τῶν πεντηκοστιανῶν κινήσεων δέν εἶναι γνήσιες ἐμπειρίες. Ὅχι μόνο διότι δέν ἔχουν τήν πηγὴ τους στό Ἅγιο Πνεῦμα ἀλλὰ καί διότι εἶναι τό «αὐτόματο» καί ἀναγκαστικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνθρώπινης προσπάθειας. Πρόκειται γιὰ ἐκβιασμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Ἐπίσκοπος Κάλλιστος Γουέαρ σημειώνει πόσο σημαντικὴ εἶναι ἡ διάκριση στό θέμα τῶν ἐμπειριῶν. «...Συχνὰ δέν εἶναι τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ πού μιλάει μέσα ἀπὸ τίς «γλωσσολαλίες» ἀλλὰ τό τελείως ἀνθρώπινο πνεῦμα τῆς αὐθυποβολῆς καί τῆς ὁμαδικῆς ὑστερίας. Ὑπάρχουν ἀκόμη καί περιπτώσεις ὅπου τό «λαλεῖν γλώσσαις» εἶναι μιά μορφή «δαιμονικῆς κατοχῆς».

Ζώντας μέσα στήν Ἐκκλησία ὁ πιστός μένει «ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ», καί ἄρα μένει «ἐν τῇ Ἀληθείᾳ» (Β' Ἰωάν. 9-10). Δέν εἶναι ἡ ἐμπειρία ἐπομένως πού προσδιορίζει τήν ὀρθή πίστη ἀλλὰ ἡ ὀρθή πίστη πού «μετράει» τή γνησιότητα τῆς ἀληθινῆς ἐμπειρίας. Ὅταν, λοιπόν, κάποιος βρίσκεται ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως συμβαίνει μέ τούς αἰρετικούς, καί ἀφεθεῖ νά ὀδηγεῖται μόνο ἀπὸ προσωπικὲς ἐμπειρίες, μπορεῖ νά καταλήξει σέ πλάνη. Ἡ διάκριση «τῶν πνευμάτων» μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ μόνο μέσα στήν Ἀληθινή Ἐκκλησία, δηλαδή τήν Ὁρθόδοξη, διότι αὐτὴ ἀποτελεῖ τήν ἐγγύηση ὅτι ζοῦμε μέσα στόν κῶρο ὅπου δρᾷ καί κινεῖται τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, τό ὁποῖο «πάντα κορηγεῖ» τὰ χαρίσματα.

Πρωτ. Κωνσταντῖνος Φλιάκης

# Ὁ τ. Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

## ὁμιλητής σέ Συνέδριο τῆς «Μαγνήτων Κιβωτοῦ»

Ὁ τ. Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας καί Ἐπίτιμος Καθηγητής τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ ΕΚΠΑ κ. Προκόπιος Παυλόπουλος συμμετέσχε (17/6) στό διαδικτυακό Συνέδριο τοῦ Πολιτιστικοῦ Φορέα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Ἄλμυροῦ «Μαγνήτων Κιβωτός», μέ θέμα: «Ἡ διαχρονική ἀξία τοῦ Ἑρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ». Κατά τήν παρέμβασή του στό Συνέδριο ὁ κ. Προκόπιος Παυλόπουλος ἀνέπτυξε τό θέμα: «Στίς ρίζες τοῦ Πολιτισμοῦ μας: Στίς ρίζες τοῦ Ἑλληνικοῦ καί τοῦ Δυτικοῦ Πολιτισμοῦ». Στό πλαίσιο αὐτό ὁ κ. Προκόπιος Παυλόπουλος ἐπισήμανε μεταξύ ἄλλων τά ἑξῆς:

«Μέσω τῆς νίκης τους στούς Μηδικούς Πολέμους οἱ Ἕλληνες ὑπερασπίσθηκαν καί τόν Πολιτισμό πού δημιούργησαν -ὁ ὁποῖος ὀρθώνει, καί σήμερα, τόν πρῶτο πυλώνα τοῦ κοινοῦ μας Ἑρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ- θέτοντας, ταυτοχρόνως, γιά πρώτη φορά στήν Παγκόσμια Ἱστορία τό ἔκτοτε σταθερό ὄριο μεταξύ Ἀνατολῆς καί Δύσης.

Α. Ἡ Ἀνατολή «χανόταν» μέσα στήν πνιγνή φαντασίωση μιᾶς χιμαρικής αἰωνιότητας. Ἐνῶ ἡ Δύση θ' ἀναζητοῦσε ἐφεξῆς τή δική της αἰωνιότητα, φτιαγμένη ὅμως ἀπό τά γήινα ὑλικά τοῦ Ἀνθρώπου, ἀφενός κατὰ τό ὀριακό μέγεθος τοῦ «ἄνω θρώσκω» καί ἀφετέρου ἀλλά καί συνακόλουθα, σέ μία ἀτέρμονη πορεία ἀναζήτησης τῆς Ἀλήθειας, τῆς κάθε εἴδους ἀλήθειας. Γεγονός πού σημαίνει, αὐτοθρόως, τόσο τήν ἀπόρριψη τοῦ οἰουδήποτε δόγματος ὅσο καί, ἐπέκεινα, τήν ἀποδοχή τῆς ιδέας τοῦ συνεχοῦς ἐλέγχου τῆς ὀρθότητας τῆς ἐκάστοτε κεκτημένης Γνώσης. Δηλαδή τήν ἀποδοχή τοῦ ὅτι αὐτό τό ὁποῖο σήμερα θεωρεῖται ὀρθό δέν ταυτίζεται, κατ' ἀνάγκην, μέ τήν ἐπιζητούμενη ἀενάως Ἀλήθεια.

Β. Ταυτοχρόνως, μέσω τῆς νίκης τους στούς Μηδικούς Πολέμους, οἱ Ἕλληνες κατέδειξαν τή συντριπτική ὑπεροχή καί, κατὰ λογική ἀκολουθία, κατηγορηματική ἀντίθεση τοῦ ἀτίθασου καί δημιουργικοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος ἀπέναντι στό πνεῦμα κάθε ἀνελεύθερης μορφῆς πολιτειακῆς ὀργάνωσης μέ βασικά στοιχεῖα δεσποτισμοῦ, ἀτομικοῦ ἢ συλλογικοῦ. Εἰδικότερα δέ δεσποτισμοῦ ὑπό τόν μανδύα π.χ. τῆς βασιλείας, τῆς τυραννίας ἢ καί τῆς ὀλιγαρχίας. Τό Πνεῦμα δέν εἶναι σέ θέση νά ἐξελιχθεῖ καί νά δημιουργήσει ἐλεύθερα ὑπό καθεστῶς δεσποτισμοῦ πού, μοιραίως, τοῦ θέτει ὄρια, σύμφυτα μέ τίς ἀνάγκες τῆς δεσποτικῆς ἐπιβίωσης. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ δεσποτισμός εἶναι, ἀπό τή φύση του, μήτρα οἰονεῖ ἀμάχητων δογμάτων ἢ δοξασίων, πού οὐδόλως συμβαδίζουν μέ τήν ἐλευθερία τοῦ Πνεύματος. Ὁ δεσποτισμός ἔχει τήν τάση νά «μαγεύει» τό πνεῦμα. Ὅπως ἀντιθέτως, τό Ἐλεύθερο Πνεῦμα - ὅπως ἦταν κατεξοχήν τό Ἀρχαῖο Ἑλληνικό - ἔχει ὡς βασική ἀποστολή τό «ξεμάγεμα τοῦ κόσμου», «die Entzauberung der Welt», κατὰ τή διατύπωση τοῦ Max Weber, ἔστω καί ἂν αὐτή διατυπώθηκε σέ διαφορετικό πεδίο ἀνάλυσης.

Γ. Τήν ἐπιρροή αὐτή τοῦ ἐλεύθερου, ἀτίθασου καί δημιουργικοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος τεκμηριώνει ἐπαρκῶς τό γεγονός ὅτι ἡ πολυπρισματική καί σχεδόν φιλελεύθερη ιδιοσυστασία του δέν θά μπορούσε, ὑφ' οἰανδήποτε ἱστορική καί πολιτική ἐκδοχή, νά συμ-

βιβασθεῖ μέ ἐντελῶς ἀνελεύθερες μορφές πολιτειακῆς ὀργάνωσης, ἤτοι πολιτειακῆς ὀργάνωσης μέ πολλαπλά στοιχεῖα ἀπολυταρχικοῦ δεσποτισμοῦ, ἀτομικοῦ ἢ συλλογικοῦ. Ἡ ὡς ἄνω διαπίστωση ἐνδυναμώνεται, ἀπό ἱστορική καί πολιτική σκοπιά, ἂν ἀνατρέξει κανεῖς στόν τρόπο ὀργάνωσης καί ἐξέλιξης τῶν μεγάλων Βασιλείων τῆς τότε Ἀνατολῆς, μέ πῖο ἀντιπροσωπευτικό παράδειγμα τό Περσικό Βασίλειο: Τό ἀνθρώπινο πνεῦμα δέν εἶναι σέ θέση νά ἐξελιχθεῖ καί νά δημιουργήσει ἐλεύθερα ὑπό καθεστῶς δεσποτισμοῦ πού, μοιραίως, τοῦ θέτει ὄρια σύμφυτα μέ τίς ἀνάγκες τῆς δεσποτικῆς ἐπιβίωσης. Τά ὅσα διευκρινίσθηκαν, ὡς πρός τήν ἀντίστιξη ἀνάμεσα στήν «ἀνοιχτή κοινωνία» πού ἐπικρατοῦσε στόν εὐρύτερο Ἑλλαδικό κῶρο, ἰδίως μετά τή νίκη τῶν Ἑλλήνων στόν Μαραθῶνα καί στή Σαλαμίνα, καί στόν «κλειστό κύκλο» τῶν κοινωνικῶν δομῶν τῶν Βασιλείων τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ὁποῖες ἀναπτύχθηκαν ὡς θεσμικῶς καί πολιτικῶς «ὑποτελεῖς» στούς ἐκάστοτε «κρατοῦντες» μοναρχικῶς, ἀναδεικνύουν καί αἰτιολογοῦν, μεταξύ ἄλλων, καί τήν ἐξῆς διαφορά μεταξύ Δύσης καί Ἀνατολῆς, μία διαφορά τήν ὁποία «ἐπικαιροποίησε», τό 1926, ὁ Andre Malraux στό δοκίμιό του «La tentation de l'Occident» (ἐκδ. Grasset, Les Cahiers Rouges, 2006, ἑλλ. ἔκδ., «Ὁ πειρασμός τῆς Δύσης», μετ. Δημήτρης Δημητριάδης, Ἐξάντας, Ἀθήνα, 1987), ἐπισημαίνοντας ὅτι ὁ Ἀνθρώπος τῆς Ἀνατολῆς βασίζεται στήν «ὑπακοή στόν Κόσμο», ἐνῶ ὁ Ἀνθρώπος

τῆς Δύσης στήν «φιλοδοξία τοῦ Πνεύματος».

Δ. Ἐπανέρχομαι στίς ἀρχικές σκέψεις αὐτῆς τῆς σύντομης ἱστορικής ἀναδρομῆς καί ἀνάλυσης, προσαρμόζοντας τό περιεχόμενό τους, ὅσο τοῦτο εἶναι ἐφικτό, στήν σημερινή πραγματικότητα: Ἀνακαλύπτοντας, μέσ' ἀπό τοῦς ἀδήριτους καί ἐν πολλοῖς δικαιολογημένους περιορισμούς γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς πανδημίας τοῦ Covid-19, τήν ἀξία τῆς ἀρμονικῆς κοινωνικῆς συνύπαρξης καί, ἐπομένως, τῆς Συλλογικότητας, ἀνακαλύπτουμε καί τό ὅτι ἔτσι κατανοοῦμε τήν ἀξία αὐτῆς τῆς μορφῆς κοινωνικῆς συνύπαρξης ὡς ἀντιπῆρας τῆς Δημοκρατίας μας καί τοῦ Πολιτισμοῦ μας. Τό ζήτημα εἶναι αὐτή ἡ ἀνακάλυψη νά μὴν εἶναι πρόσκαιρη καί νά μὴν ἐξαυλωθεῖ ὅταν οἱ περιορισμοί θά ἔχουν λήξει. Ἡ τρέχουσα ἐμπειρία ἔχει ἤδη παραγάγει πολλές ἐπώδυνες παρενέργειες, γιά νά μὴν ἀφήσει βαθιά καί ἀνεξίτηλα χαραγμένο τό στίγμα τῆς στόν ψυχισμό μας.

Ε. Ἐπὶ τά δεδομένα αὐτά τό σύνδρομο τοῦ Ἐπιμηθέα σέ μίαν ἄλλη, ἴσως πολύ πῖο τραυματική, ἐμπειρία στό μέλλον μπορεῖ ν' ἀποβεῖ μοιραῖο, μέ τήν ἐννοια ὅτι δέν θά ἔχει πιά τήν παραμικρή διδακτική ἀξία, ἀφοῦ δέν θ' ἀφήνει περιθώρια διορθωτικῆς ἀναγνώρισης τοῦ λάθους. Ὁ Σίσυφος θά ἔχει χάσει γιά πάντα τόν βράχο του καί ὁ Τάνταλος θά βλέπει, ἐπίσης γιά πάντα, γύρω του τά δέντρα ξερά καί τίς πηγές νά ἔχουν στερέψει. Κατά τοῦτο, καί τό ἐμβόλιο τοῦ Covid-19 δέν θά εἶναι ἀρκετό γιά τήν πορεία τοῦ Ἀνθρώπου στό μέλλον, ἂν δέν ἀνακαλύψουμε καί ἂν δέν ἐκτιμήσουμε δεόντως τό ἄλλο «ἐμβόλιο», τό ἀντίδοτο ἐναντίον τοῦ ἄκρατου ἀτομισμού καί τῆς ματαιοδοξίας, τό «ἀκεσώδυνο» γιά τήν ὑπεράσπιση τῆς συλλογικότητας καί τῶν δύο «μοριακῶν» συστατικῶν τῆς, τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ καί τῆς Ἀλληλεγγύης.



# Ἡ Μητέρα τῆς σιωπῆς

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ Θ. ΠΑΠΑΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ, ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Γιά ἄλλη μία φορά καί φέτος ὁ Ἑλληνισμός ἀπανταχοῦ τῆς γῆς τιμᾷ τή γυναίκα αὐτή πού συνέδεσε τόν οὐρανό μέ τή γῆ καί μέ τόν τρόπο τῆς ὀριοθέτησε τή σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τή Θεοτόκο Μαρία. Καί αὐτός ὁ τρόπος θά μπορούσε νά εἶναι ἡ ἀγνότητα, ἡ παρθενία, ἡ ὑπακοή, ἀλλά καί ἄλλες ἀρετές πού εἶχε ἡ Θεοτόκος. Ὅμως ἴσως ἡ πιό ἐπίκαιρη ἀρετή τῆς Θεοτόκου –χωρίς νά παραθεωροῦνται οἱ ἄλλες– εἶναι ἡ σιωπή. Ἡ Θεοτόκος μᾶς προ-

τείνει ἕναν ἄλλο θεολογικό δρόμο, προσέγγισης τοῦ Θεοῦ. Ἡ Θεοτόκος σιώπησε ὡς πρὸς τόν ἀνθρώπινο λόγο, γιά νά μπορέσει νά γεννήσει τόν Θεό Λόγο. Ὅλος ὁ βίος τῆς Θεοτόκου ἦταν μέσα στή σιωπή. Ἀλλά καί ὅταν μίλησε καί ἀπάντησε στόν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ «Ἰδού ἡ δούλη Κυρίου...», λύνοντας τή σιωπή της, συνέχισε τή ζωή της πάλι σιωπώντας. Ἡ Θεοτόκος παρέμεινε ἐν σιωπῇ σέ ὅλη τή ζωή της καί ἐλάχιστες φορές μίλησε. Μία φορά ἦταν ὅταν ὑμολόγησε μετά τήν ὁμολογία τῆς Ἑλισάβετ ὅτι εἶναι ἡ «μήτηρ τοῦ Θεοῦ», τό γνωστό σέ ὅλους «Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τόν Κύριον». Μία ἄλλη φορά ἦταν ὅταν τόν ἀναζητοῦσε καί τόν βρῆκε στόν Ναό λέγοντάς του: «Τέκνον τί ἐποίησας ἡμῖν οὕτως; Ἰδού ὁ πατήρ σου κἀγὼ ὀδυνώμενοι ἐζητοῦμέν σε» (Λουκ. β', 48). Καί τέλος στόν γάμο τῆς Κανᾶ, ὅταν παρακαλεῖ τόν Χριστό γιά τήν ἔλλειψη τοῦ κρασιοῦ: «Οἶνον οὐκ ἔχουσι». Ἀκόμη καί στά μεγάλα σωτηριολογικά γεγονότα ὅπως στό πάθος, στήν Ἀνάσταση καί τήν Ἀνάληψη ἡ Θεοτόκος ἐπιλέγει τή σιωπή. Σάν νά θέλει νά μᾶς πει ὅτι ὅλα τὰ σωτήρια πράγματα γεννιοῦνται στή σιωπή.

1) Ἡ Θεοτόκος καλλιέργησε μέ σιωπή τόν ἑαυτό της καί φαίνεται αὐτό στόν Εὐαγγελιστή Λουκᾶ πού λέγει: «Ἡ δέ Μαριάμ πάντα συνεπέρει τά ρήματα ταῦτα συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς» (Λουκ. 2,20). Ἀλλά καί «Ἡ μήτηρ αὐτοῦ διεπέρει πάντα τά ρήματα ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς» (Λουκ. 2,51). Σέ αὐτά τὰ δύο χωρία φαίνεται ὁ τρόπος πού ἐπέλεξε ἡ Θεοτόκος γιά νά «μιλήσει» στήν ἀνθρωπότητα.

Ἡ σιωπή τῆς Θεοτόκου εἶναι ἕνα μεγάλο μυστήριο. Στήν Θεοτόκο ἐπαληθεύοντα τά λόγια τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: «Θεόν φρᾶσαι ἀδύνατον, νοῆσαι δέ ἀδυνατότερον». Ἡ Θεοτόκος στήν κατάστασι τῆς θεώσεως ἐπιλέγει τή σιωπή. Οἱ ἔμπειροι τῆς πνευματικῆς ζωῆς μένουν στή σιωπή γιά νά μπορέσουν νά ἀναπτύξουν τόν νοερό λόγο, πού εἶναι ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό καί λέγεται «Θεῖα ἀδολεσχία». Μέσα στήν καρδιά της ἐργάζεται τή θέωσή της καί ἀναδεικνύεται τύπος ἡσυχαστοῦ καί ὑπόδειγμα ἀσκητικῆς σιωπῆς. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τήν βλέπει σάν μεγάλη ἡσυχάστρια πού προετοιμάσθηκε στά Ἅγια τῶν Ἁγίων διακόπτοντας κάθε δεσμό μέ τὰ γήινα καί κοσμικά πράγματα. «Θεῶ ζωσα μόνω, Θεῶ βλεπομένη μόνω». Ἡ ζωή της ἔμοιαζε μέ αὐτή τῶν

ἀσκητῶν πού ζοῦσαν ἐν ἡσυχίᾳ. Μέσα στήν ἡσυχία καί τή σιωπή ἔμαθε νά ὑποτάσσει «ἠγεμόνα νοῦν» στόν Θεό. Καί συνεχίζει ὁ Θεόπτης Ἅγιος: «Τήν ἱεράν ἡσυχίαν εὐρίσκει χειραγωγόν» ἡσυχίαν τήν νοῦ καί κόσμου στάσιν...». Ἡ Θεοτόκος εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς σιγῆς.

Ὁ Ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος λέγει ὅτι «ἡ σιωπή εἶναι τό μυστήριο τοῦ μέλλοντος αἰῶνος». Ἡ Ἐκκλησία μέσα στήν λατρεία της μᾶς

προτρέπει «Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτεία...». Τόν Θεό δέν τόν βρίσκουμε οὔτε στήν ταραχή, οὔτε στόν θόρυβο ἀλλά μέσα στήν εἰρήνη τῆς καρδιάς μας πού ἐπιτυγχάνεται μέ τήν ἐξάσκηση τῆς σιγῆς καί τῆς ἡσυχίας. Αὐτή εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη πρακτική, πού ἐπειδή εἶναι δύσκολη τήν ἀρνούμεθα καί ἐπιλέγουμε τά «γλυκά ξυλοκέρατα» τῆς χρεοκοπημένης ἀκτιβιστικῆς Δύσεως.

2) Κοιτώντας τήν ἐποχή μας θά δοῦμε ὅτι ἔχει ὡς κύριο γνώρισμα τήν πληροφορία. Τήν πολυλογία. Δυστυχῶς δέν μάθαμε νά ἀκούμε παρά μόνο νά μιλάμε. Αὐτό εἶναι γνώρισμα τῶν καιρῶν μας. Ἀπομακρυνθήκαμε ἀπό τόν Ὁρθόδοξο τρόπο ζωῆς πού μᾶς συμβουλεύει ὅτι «Πολλάκις ὁμιλῶν μετέγγων, σιωπήσας δέ οὐδέπω». Δέν μᾶς ἀρέσει ὁ ἑαυτός μας γιατί ἂν μείνουμε μόνοι ἐν σιωπῇ μαζί του θά βροῦμε χάος.

Βέβαια δέν θά πρέπει νά ξεχνοῦμε ὅτι ὑπάρχει καί ἡ σιωπή τῆς ἀμάθειας, τῆς

ἐνοχῆς καί τῆς πονηρίας, πού εἶναι διεισπραμμένες καταστάσεις, ὅπως καί ἡ φλυαρία τῆς ἡμμάθειας. Ὅμως ὑπάρχει καί ἡ σιωπή τῆς σοφίας καί τῆς ἀγιότητος πού εἶχε ἡ Θεοτόκος.

Ἡ Παναγία εἶναι τό δῶρο τῆς ἀνθρωπότητος στόν Θεό. Αὐτό ἔγινε μέσα στήν σιωπή χωρίς καμιά ἱεραποστολή μέ μορφή κηρύγματος, ὁμιλίας, δράσεως. Ἡ Παναγία δέν ἀνέλαβε καμιά τέτοια μορφῆς ἱεραποστολή. Αὐτό δείχνει ὅτι ἡ ἱεραποστολή πού εἶναι ἀναγκαῖα μέσα στήν Ἐκκλησία, ὅταν γίνεται μέ ἀκρίβεια, δέν εἶναι ἀκτιβιστική, δηλαδή μία σειρά ἀπό δραστηριότητες. Γράφει ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου: «Ὅταν κανεῖς σπριζέται στόν ἀκτιβισμό, τόν βερμπαλισμό, τόν ὀπορτουνισμό, σ' ἕνα «ψευδομόρφωμα» καί σέ μία παραμόρφωση τοῦ Χριστιανισμοῦ, δέν μπορεῖ νά καταλάβῃ τή δύναμη τῆς σιωπῆς τῆς Παναγίας, τήν ὁμορφία τοῦ νά παραμῆνῃ δώδεκα ὀλόκληρα χρόνια μόνη της, μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ, στά Ἅγια τῶν Ἁγίων... Ὅποιος δέν μπορεῖ νά καταλάβῃ τή θεολογία τῆς σιωπῆς δέν μπορεῖ νά καταλάβῃ καί τή θεολογία τοῦ λόγου...».

Ἄς εὐχνηθοῦμε νά κατανοήσουμε τή σιωπή τῆς Παναγίας μας καί νά ἔχουμε τουλάχιστον στή ζωή μας, ἂν ὄχι τήν σιωπή, τουλάχιστον τόν λόγο μας «ἐν χάριτι ἄλατι ἠρτυμένον», (Κολ. 4, 6).

Παναγία Γλυκοφιλούσα. 16ος αἰ. 64,5 x 49,5 ἐκ., «Μετά τό Βυζάντιο», ἐκδ. The private bank & trust company limited.

# Χριστιανῶν ἢ προστάτις...

ΤΗΣ ΔΑΣΚΑΛΑΣ ΦΙΛΙΤΣΑΣ ΜΟΥΡΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

**Α**πό καμία λατρευτική εκδήλωση τῆς Ἐκκλησίας μας δέν ἀπουσιάζει ἡ ἐπίκληση στό ὄνομα τῆς Παναγίας μας. Στόν Ἑσπερινό, στόν Ὅρθρο, στή Θεία Λειτουργία, στό Ἀπόδειπνο, καθώς καί σέ ὅλα τά ἱερά μυστήρια τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως μας τήν ἐπικαλούμαστε, τήν παρακαλοῦμε, τήν εὐχαριστοῦμε.

Μέ ιδιαίτερη ὅμως χαρά ἀναμένουμε τίς δεκατέσσερις ἡμέρες πρὶν ἀπό τήν ἑορτή τῆς Κοίμησής Της, καθώς αὐτές ἔχουν συνδεθεῖ μέ τίς Παρακλήσεις στό πρόσωπό Της.

Αὐτές οἱ Ἐκολουθίες εἶναι ἡ εὐκαιρία πού ἔχουμε νά ἀπευθυνθοῦμε στήν Παναγία μας μέ τό θάρρος καί τήν ἀγάπη τῶν μικρῶν παιδιῶν πρὸς τή μητέρα. Γιατί, πού ἄλλοῦ μπορεῖ νά βρεῖ καταφυγή, παρηγοριά καί ἐλπίδα ἓνα παιδί, ἐκτός ἀπό τήν ἀγκαλιά τῆς μητέρας του; Ἐκείνη εἶναι πού θά ἀφουγκραστεῖ κάθε του ἀνάγκη, πού θά καταλάβει κάθε του πόνο, πού θά τοῦ προσφέρει ἓνα χἀδι στίς δύσκολες στιγμές. Μιά μεγάλη ἀγκαλιά πάντα ἀνοιχτή γιά τό παιδί τῆς!

Ἄν ὅλα αὐτά τά προσφέρει ἡ φυσική μας μητέρα, πόσα περισσότερα καί πλουσιότερα ἔχει νά μᾶς προσφέρει ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι καί Μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου; Ἐκείνη, πού στάθηκε δίπλα στό παιδί Της διακριτικά, μέ προσευχή καί ταπείνωση, πού πόνεσε τόσο γιά Αὐτό, ἀλλά καί πού δοξάστηκε ὅσο καμία ἄλλη γυναίκα στόν κόσμο, σίγουρα μπορεῖ νά σταθεῖ δίπλα καί στή δική μας ζωή, βοηθός καί συμπαραστάτης, συνοδοιπόρος καί σύμβουλος.

«Πρεσβεία θερμῆ καί τεῖχος ἀπροσμάχητον, ἐλέους πηγῆ, τοῦ κόσμου καταφύγιον... Θεοτόκε Δέσποινα πρόφθασον...»: μέ αὐτό τόν λυρικό τρόπο διά μέσου τοῦ ὕμνωδοῦ, δεόμεθα στήν Ἑπεραγία μέ τή σιγουριά πὼς θά μᾶς βοηθήσει καί στά ἐπίγεια προβλήματα μας ἀλλά καί στό θέμα τῆς σωτηρίας μας «...ἀντιλαβοῦ μου καί ῥῦσαι τῶν αἰώνιων βασάνων...».

Τήν ἱκετεύουμε, καθώς πάντα γάρ δύναται, νά μᾶς ἐνισχύσει στίς καθημερινές μας δυσκολίες, νά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπό τίς θλίψεις, νά μᾶς θεραπεύσει ἀπό τίς σωματικές καί ψυχικές ἀσθένειες, νά μᾶς διασώσει ἀπό τούς κινδύνους καί νά γεμίσει τήν καρδιά μας μέ οὐράνια χαρά. Καί τό πό σπουδαῖο, τήν παρακαλοῦμε νά μᾶς ὀδηγήσει στήν Βασιλεία τοῦ Υἱοῦ τῆς «...εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς».

Μελετώντας τόν Μικρό καί Μεγάλο Παρακλητικό Κανόνα, διαπιστώνουμε πὼς ὁ ὕμνογράφος ἔχει συμπεριλάβει κάθε πιθανή βιοτική καί πνευματική μας ἀνάγκη. Ἔχει προβλέψει καί καλύπτει ὅλο τό φάσμα τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας ἀλλά καί τήν ἔγνοια μας γιά τή «φοβερὰ ὥρα τοῦ θανάτου» καί ὅσα τήν ἀκολουθοῦν. Ἔχει φωτίσει κάθε σπιθαμὴ τῶν ἱκεσιῶν μας καί τῆς ἐλπίδας πρὸς τήν Ἑπεραγία Θεοτόκο. Διατρανώνει μέ ἡχηρό τρόπο τήν πεποίθηση ὅτι ὁ Υἱός τῆς εἶναι ὁ Θεός μας. Τό δεύτερο πρόσωπο τοῦ τριαδικοῦ Θεοῦ καί Αὐτὴ εἶναι τό ἁγιασμένο μέσον μέ τό ὁποῖο ὁ Χριστός ἦλθε στόν κόσμο. Ἔτσι, ὅταν καταφεύγουμε μέ πίστη καί τήν ἐπικαλούμαστε, ἔχουμε πῆ βεβαιότητα πὼς θά διαβιβάσει τά αἰτήματά μας σέ Ἐκεῖνον, γιά νά δώσει λύση τήν κατάλληλη στιγμή πρὸς τό συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

«Τῶν λυπηρῶν ἐπαγωγὰ κειμάζουσι τήν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καί συμφορῶν νέφη, τήν ἐμὴν καλύπτουσι, καρδίαν Θεονύμφευτε, ἀλλ' ἢ φῶς τετοκυῖα, τό θεῖον καί προαιώνιον, λάμπων μοι τό φῶς τό χαρμόσυνον».

Αὐτὴ ἡ βεβαιότητα τῆς μεσιτείας Της μᾶς γαληνεύει, μᾶς ὀπλίζει μέ δύναμη καί θάρρος ἀπέναντι στίς δυσκολίες τῆς ζωῆς καί μᾶς χαρίζει ἐλπίδα. «...πρὸς τίνα καταφύγω ἄλλην Ἄγνῃ; Ποῦ προσδράμω λοιπόν καί σωθῆσομαι; ...Εἰς σέ μόνην ἐλπίζω, εἰς σέ μόνην καυχῶμαι καί ἐπὶ σέ θαρρῶν κατέφυγον».

Καλή Παναγιά!

•



## ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

74 χρόνια ἱστορίας!

### Διδάσκονται:

Θεωρία καί πράξη Βυζ. Μουσικῆς, Λειτουργική, Ὑμνολογία, Τυπικό, Ἱστορία Βυζ. Μουσικῆς, Στοιχεῖα Εὐρωπαϊκῆς Μουσικῆς

### Ἐπίσιο Σεμινάριο Τυπικοῦ

ΝΕΟ ΤΜΗΜΑ: Φωνητικῆς καί Ὁρθοφωνίας

Φοίτηση: Πενταετής

Ἑναρξη Ἐγγραφῶν: Τρίτη 1η Σεπτεμβρίου 2020, Καθημερινά, ἐκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς, 6-8 μ.μ.

Ἑναρξη Μαθημάτων: Δευτέρα 7 Σεπτεμβρίου 2020

Τηλ. ἐπικοινωνίας: 24210 93501, 93517, 40440

Διεύθυνση: Ἀναλήψεως 164Α & Ὁγλ

(πρ. Ἐκκλ/κό Λύκειο Βόλου)



## ΣΧΟΛΗ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑΣ «ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ»

21 χρόνια ἱστορίας!

Διδάσκονται: Βυζαντινὴ Ἀγιογραφία, Συντήρηση εἰκόνων, ἔργων ζωγραφικῆς καί ξύλου, ψηφιδωτοῦ καί ξυλογλυπτικῆς

Ἑναρξη Ἐγγραφῶν: Τρίτη 1η Σεπτεμβρίου 2020, Καθημερινά, ἐκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς, 7-9 μ.μ.

Ἑναρξη Μαθημάτων: Πέμπτη 1η Ὀκτωβρίου 2020

Τηλ. Ἐπικοινωνίας: 6972225448, 24210 41058

Διεύθυνση: Ἀγίου Νικολάου 108, Βόλος

# Ἡ Ἑλληνο-Ὀρθόδοξη ἐπανάσταση τῆς

ΤΟΥ Δρ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ,

**Τ**ετρακόσια καὶ πλέον χρόνια οἱ Ἕλληνες βρισκόνταν ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ ἀλλόθρησκου δυνάστη, ὑφιστάμενοι τὸ παιδομάζωμα, τοὺς ἐξισλαμισμούς, τοὺς ἀποκεφαλισμούς, τοὺς ἀπαγχονισμούς, τοὺς ἀνασκολοπισμούς, τὴς ταπεινώσεις, τὴς βαριές φορολογίες. Κι ὅλα τοῦτα τὰ χρόνια οἱ σκλαβωμένοι ραγιάδες ζοῦσαν μὲ τὸ ὄνειρο τῆς λευτεριᾶς καὶ προσέτρεχαν στὸν Πάπα καὶ στὴς αὐλές τῶν «χριστιανικῶν» δυνάμεων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσης εὐελπιστοῦντες στὴ βοήθειά τους, γιὰ νὰ διώξουν τὸν κατακτητὴ.

Παράδειγμα χαρακτηριστικὸ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἀποτελοῦν τὰ ὅσα γράφει στὴς 5 Φεβρουαρίου τοῦ 1687 ὁ διοικητὴς Λευκάδας στὸν Δόγη τῆς Βενετίας: «Δείγματα ὑποταγῆς μοῦ ἔφεραν οἱ δημογέροντες τῶν χωριῶν ἐκείνων ὄχι μόνον τῆς περιοχῆς Ἀγράφων καὶ Τρικάλων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Λάρισαν καὶ ἀπὸ τὰ Φάρσαλα ἔρχονται καὶ προσφέρονται αὐθρομήτως καὶ δηλώνουν ὑποταγὴν καὶ ὑπόσονται νὰ συνεισφέρουν ἐπισίως διάφορα ποσὰ διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ στρατοῦ καὶ στόλου, ἐλπίζοντες ν' ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῶν ἀπίστων»<sup>1</sup>.

Σ' αὐτὴν τὴν τακτικὴ τῶν σκλαβωμένων Ἑλλήνων τομὴ ἀποτελεῖ ἡ ἐπαναστατικὴ κίνηση τοῦ Ρήγα Βελεστινλή τὸ 1797. Ἔδωσε συγκεκριμένη ἀπάντηση στὸ θεμελιῶδες ἐρώτημά τους, πῶς, μὲ ποιὸν τρόπο θὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴν πολύχρονη σκλαβιά. Συνέλαβε ὁ Ρήγας ἓνα συγκεκριμένο στρατηγικὸ σχέδιο<sup>2</sup> γιὰ τὴν ἀποτίναξη τῆς σκλαβιάς καὶ τὴν ἀπόκτηση τῆς ἐλευθερίας, στηριγμένο στὴν Ἑλληνικὴ καὶ Ὀρθόδοξη Παράδοση. Χαρακτηριστικὰ τονίζει ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης στὸν πίνακα «Πτῶσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως», «Μετὰ πολλοὺς αἰῶνας Ρήγας ὁ Βελεστινλῆς σπύρει τὸν σπόρο τῆς ἐλευθερίας εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς



ἐνθαρρύνει ὀδηγῶν αὐτοὺς τὸν τρόπον τῆς ἀπελευθερώσεώς των. Οἱ Ἕλληνες ἐνθουσιασθέντες καὶ ἐνθαρρυσθέντες ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Ρήγα ἔλαβον τὰ ὄπλα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας»<sup>3</sup>.

Στὴ συγκρότηση τοῦ στρατηγικοῦ σχεδίου τῆς ἐπανάστασης τοῦ Ρήγα συνέβαλαν πρῶτα οἱ ἐμπειρίες τῆς σκλαβιάς τῶν σαράντα χρόνων τῆς ζωῆς του, βιώνοντας ἤδη ἀπὸ τὸ Βελεστίνιο τὴν ἀγριότητα τοῦ Ὀθωμανοῦ κατακτητῆ. Ἐπίσης, συνέβαλαν οἱ μελέτες τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ τὰ βιώματα τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ὀρθόδοξης Παράδοσης, παράλληλα μὲ τὴς μελέτες τῶν ἔργων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Διαφωτισμοῦ. Σ' αὐτὰ προστίθενται καὶ τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς του, ἡ ἐπανάσταση στὴ Γαλλία καὶ οἱ δύο Ρωσοτουρκικοὶ πόλεμοι μὲ τὴν ἀντίστοιχη διάψευση τῶν προσδοκιῶν τῶν σκλαβωμένων πῶς οἱ «χριστιανικές» δυνάμεις θὰ τοὺς ἐλευθέρωναν.

Ὁ Ρήγας πρῶτα θέλησε νὰ ἐμπυκνώσει τοὺς σκλαβωμένους ραγιάδες, νὰ τονώσει τὸ ἠθικὸ τους γιὰ τὴν ἐπανάσταση. Γνώριζε τὴ δύναμη τῆς μουσικῆς. Γι' αὐτὸ συνθέτει τὸν ἐπαναστατικὸ παιάνα «Θούριος», πού σημαίνει ὀρμητικὸς, μαινόμενος, πολεμικὸς, ὅρο πού τὸν δανεῖζεται ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ποιητές, δεῖγμα κι αὐτὸ τῶν μελετῶν του. Δέν ἦταν σὲ χρῆση στὴν ἐποχὴ του καὶ ἔκτοτε γίνεται πλέον συνώνυμος μὲ τὴν ἐπανάσταση. Διεκτραγωδεῖ τὴν κατάστασιν τῆς σκλαβιάς, τὴν τραγικότητα τῆς ζωῆς τῶν ραγιάδων, πού ἦταν στὴ διάθεση τοῦ κατακτητῆ. Κι ἔτσι ἀναφωνεῖ στὸν Θούριό του μέχρι πότε θὰ ὑπομένουν, «Ὡς πότε

παλληκάρια... θὰ κάνωμεν ἀδέλφια, πατρίδα καὶ γονεῖς, τοὺς φίλους, τὰ παιδιά μας καὶ ὅλους τοὺς συγγενεῖς;».

Ὁ Θούριος εἶχε πλατιά διαδοθεῖ σὲ χειρόγραφη μορφή. Τραγουδιόταν ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου, ἀπὸ μικροὺς καὶ μεγάλους, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μορφωμένους καὶ ἀπλοὺς ραγιάδες. Γι' αὐτὸ ἐξάλλου ὁ Γάλλος Φωριέλ<sup>4</sup> συμπεριέλαβε καὶ τὸν Θούριο στὰ Δημοτικὰ τραγούδια, ἐνῶ εἶναι ἔργο τοῦ Ρήγα. Ὅσοι ἄκουγαν τοῦ Θουρίου τὰ λόγια ἄλλαζε ἡ ψυχὴ τους γιὰ ἀγώνα καὶ πίστη στὴ λευτεριά. Δονοῦνταν ἀπὸ τὸ «Κάλλιο νὰ μίας ὥρας ἐλεύθερη ζωὴ παρά σαράντα χρόνοι σκλαβιά καὶ φυλακὴ» (στίχ. 7-8). Τόνιζε ὁ Ρήγας πῶς ὕψιστο ἀγαθὸ, καὶ πάνω ἀπὸ τὴν ζωὴ, εἶναι ἡ ἐλευθερία.

Στήριζε ὁ Ρήγας τὴν ἐπανάστασή του στὴν Ὀρθόδοξη πίστη. Προσκαλεῖ τοὺς σκλαβωμένους Ἕλληνες νὰ ὀρκιστοῦν στὸν Σταυρό,

«Ἐλάτε μ' ἓναν ζῆλον σὲ τοῦτον τὸν καιρόν,  
νὰ κάμωμεν τὸν ὄρκον ἐπάνω  
στὸ Σταυρόν.» (στίχ. 21-22).

Καὶ παρακάτω πάλι ἀναφωνεῖ,  
«Ψηλά στὰ μπαίρακια σπκῶστε  
τὸν Σταυρό  
καὶ σάν ἀστροπελέκια χτυπᾶτε  
τὸν ἐχθρόν.» (στίχ. 109-110).

Παρόμοια καὶ στὸν ἄλλο ἐπαναστατικὸ παιάνα, «Ὅλα τὰ ἔθνη πολεμοῦν» μνημονεύει τοὺς ἑνδοξοὺς ἀρχαίους, τὸν Λεωνίδα, τὸν Ἡρακλῆ καὶ τὸν Μέγα Ἀλέξανδρο, καθὼς καὶ τριάντα τρεῖς ὀνομαστοὺς κλεφταρματολοῦς, θέλοντας ἔτσι νὰ δεῖξει τὴν διαχρονικὴ μαχητικὴ ἱκανότητα τῶν Ἑλλήνων. Συγχρόνως διακηρύσσει πῶς ὁ Ὀρθόδοξος χριστιανὸς πρέπει νὰ πάρει τὰ ἄρματα καὶ νὰ πολεμήσει γιὰ τὴν πίστη του καὶ γιὰ τὴν πατρίδα του, γιὰ τὸ Γένος του:

«Ὅποιος εἶναι καλὸς  
κι ὀρθόδοξος χριστιανός  
μὲ τ' ἄρματα στὸ χέρι  
ἄς δράμῃ σάν ξεφτέρι  
τὸ Γένος του νὰ σώσῃ.» (στροφὴ 13)

Καὶ παρακάτω ἀπαριθμεῖ τοὺς ἀπαραίτητους παράγοντες, γιὰ νὰ ἀποτινάξουν τὴν σκλαβιά: πίστη στὸν Σταυρό, ἀπόφαση γιὰ ἀγώνα καὶ τὰ ὄπλα. Ἐτσι θὰ ἀποκτήσουν τὴν ἐλευθερία, ἀγαθὸ πού τὸ ἔδωσε ὁ Δημιουργός:

«Σταυρός, ἡ πίστις καὶ καρδιά,  
δουφέκια καὶ καλά σπαθιά,  
γκρεμίζουν Τυραννίαν,  
τιμοῦν Ἐλευθερίαν  
ὅπ' ἔδωκεν ὁ Πλάστης  
στὸ δουνιά, μπρὲ παιδιά.» (στροφὴ 14).

Ἀκόμη, τὴν Ὀρθόδοξη πίστη τοῦ ὁ Ρήγας τὴ διατυπώνει καὶ στὰ πρῶτα του βιβλία τοῦ 1790, ὅπως στὸν πρόλογο τῶν διηγημάτων του «Σχολεῖον τῶν ντελικάτων ἐραστῶν», ὅπου ἐπισημαίνει πῶς ὁ γάμος εἶναι «μυστήριον» σύμφωνα μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἐπίσης, στὸ «Φυσικὴς ἀπάνθισμα» (σ. 107) μνημονεύει τὴν «Θεῖα Πρόνοια» καὶ ἀναφωνεῖ, «Ἄς φωνάξωμεν ὅλοι ὁμοῦ, Κύριε τὰ ἔργα σου εἶναι μεγάλα καὶ πολλὰ, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί».



Ἡ πρώτη ἀπεικόνισις τοῦ Ρήγα Βελεστινλή τὸ 1824.

# οῦ Ρήγα Βελεστινλή

ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΦΕΡΩΝ-ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΥ-ΡΗΓΑ



Παράλληλα, ο Ρήγας προσπάθησε να ενισχύσει την ιστορική μνήμη των σκλαβωμένων, την αυτοσυνειδησία τους. Έτσι τους έδειξε την αρχαία κληρονομιά, ποιων ενδόξων προγόνων ήταν απόγονοι. Έξεδωσε τα «Όλυμπα», όπου γίνεται αναφορά στους Όλυμπιακούς αγώνες, επισημαίνοντας πως τα αγωνίσματα «Ο δρόμος, η πάλη, ο δίσκος, τό αλμα και τό παγκράτιον, παίζονται μέχρι την σήμερα εις την Θεσσαλίαν και εις ὅλην την Ἑλλάδα». Σημαντική πληροφορία, μέ την οποία ο Ρήγας ήθελε να δείξει τί διαχρονικότητα του Ἑλληνισμού.

Σέ μία ἐποχή, τό 1797, πού ὄλοι ὕμνουσαν τόν Ναπολέοντα Βοναπάρτη ὡς ἐλευθερωτή τῶν λαῶν, ὁ Ρήγας δέν γράφει ὑπέρ του οὔτε ἓνα στίχο οὔτε μία λέξη, ὅπως ἔκαναν ἄλλοι Ἕλληνες. Ἀντίθετα, προσφέρει τόν Μέγα Ἀλέξανδρο στους σκλαβωμένους ὡς πρότυπο ἀνδρείας, ἀγωνιστικότητας καί ἀποφασιστικότητας, γιά νά τούς ἐμψυχώσει στόν τιτάριο ἀγώνα τῆς ἐπανάστασης, πῶς μόνοι τους θά ἀποτινάξουν τί σκλαβιά. Ἐξέδωσε τήν εἰκόνα του μέ τούς τέσσερις στρατηγούς του καί παραστάσεις μέ τί φυγή τῶν Περσῶν στόν Γρανικό ποταμό καί τήν οἰκογένεια του Δαρείου νά προσκυνοῦν τόν Μέγα Ἀλέξανδρο.



Γιά τί μεγαλειώδη «Χάρτα» του ὁ Ρήγας χρησιμοποιεῖ ὡς πρότυπο ἓνα χάρτι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος τοῦ Delisle, ὅπως ἔχουμε δείξει<sup>5</sup>, κι ὄχι χάρτι τῆς ἐποχῆς του. Κι αὐτό γιατί ήθελε νά ἔχει τήν ἑλληνική πολιτική διαίρεση σέ τοπαρχίες καί ἐπαρχίες μέ τήν ἀντίστοιχη ἑλληνική ὀνοματολογία κι ὄχι τί σύγχρονή του Ὀθωμανική. Θεωρεῖται ἔτσι ὁ Ρήγας πρόδρομος τῆς ἀλλαγῆς τῶν τοπωνυμίων τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου. Ἐπί πλέον, στή «Χάρτα» του ὁ Ρήγας ἔβαλε 162 νομίματα ἀρχαίων ἑλληνικῶν πόλεων, θέλοντας νά δείξει τό μεγαλεῖο καί τήν πολιτική καί οἰκονομική δύναμή τους.

Ὁ Ρήγας ἀκόμη δίνει μήνυμα αἰσιοδοξίας στόν τίτλο τῆς «Χάρτας», μέ τήν παράσταση τοῦ γυμνόποδα Ἡρακλή μέ τό ρόπαλο, σύμβολο τῆς ἑλληνικῆς δύναμης, νά παλεύει μέ τήν ἑφίππη Ἀμαζόνα τῆς ὁποίας τό διπλό τσεκούρι, σύμβολο τῆς περσικῆς, ἀσιατικῆς δύναμης, νά εἶναι

τσακισμένο. Θέλει νά πει πῶς οἱ Ἕλληνες θά νικίσουν τελικά ἄν πορευτοῦν μέ τίς ἀρετές τοῦ Ἡρακλή, πίστη στό καθῆκον, ὑπεράσπιση τοῦ δικαίου, ἀφοσίωση στά ιδεώδη.

Μάλιστα, ἡ Ἑλληνο-Ὀρθόδοξη διάσταση τῆς ἐπανάστασης τοῦ Ρήγα ξεκαθάρα καθορίζεται στό ἔμβλημα τοῦ Συντάγματος του, ὅπου στήν ἀρχή ἔχει τό «ρόπαλο τοῦ Ἡρακλέους» μέ τρεῖς σταυροί πάνω, ὅπως ἐπίσης καί στό Παράρτημα ἀναφέρει πῶς τό ἔμβλημα στή σημαία εἶναι «ἓν ρόπαλον τοῦ Ἡρακλέους μέ τρεῖς σταυρούς ἐπάνω».



Στό στρατηγικό σχέδιό του ὁ Ρήγας ἐνδιαφέρθηκε καί γιά τόν ἔνοπλο ἀγώνα. Πίστευε πῶς χωρίς στρατιωτική νίκη δέν ἀποκτεῖται ἡ ἐλευθερία. Ἡ ἐπανάστασή του θά ἄρχιζε ἀπό τήν Πελοπόννησο καί στή συνέχεια θά ἐπεκτείνονταν, ὅπως ἀκριβῶς στέργησε καί ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 1821. Ἐπί πλέον, ὁ Ρήγας ἐνδιαφέρθηκε καί γιά τόν δημοκρατικό τρόπο λειτουργίας τοῦ ἐλευθερωμένου μετά τήν ἐπανάστασή του Βαλκανικοῦ χώρου. Γι' αὐτό ετοίμασε τό Σύνταγμα του μεταφράζοντας τό γαλλικό Σύνταγμα τοῦ 1793 στό ὁποῖο πρόσθετε πολλά δικά του στοιχεία ἀπό τί δημοκρατική λειτουργία τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, τήν ἐμπειρία τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων τῆς Τουρκοκρατίας καί τήν Ὀρθόδοξη παράδοση. Ἐπισημαίνουμε πῶς ὁ Ρήγας μέ ἔμφαση τονίζει στήν Ἐπαναστατική Προκήρυξη πῶς τά «Φυσικά Δίκαια», ἡ ἐλευθερία, ἡ ἰσότητα, ἡ ἀσφάλεια καί ἡ ἰδιοκτησία, εἶναι ἀπό τόν Θεό δοσμένα στόν ἄνθρωπο, «θεόθεν», ὅπως γράφει. Δέν ἀκολουθεῖ τί φυσιοκρατική, τήν ὕλιστική ἀντίληψη τοῦ Γαλλικοῦ Διαφωτισμοῦ.

Ὁ Ρήγας ἐφαρμόζει τελικά μία συνθετική τακτική στό στρατηγικό σχέδιο τῆς ἐπανάστασής του. Πῆρε τά θετικά στοιχεία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Διαφωτισμοῦ καί τά ἀντίστοιχα ἀπό τήν Ἑλληνική καί τήν Ὀρθόδοξη παράδοση. Γι' αὐτό καί εἶναι ἀπό τίς μοναδικές φυσιογνωμίες τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τοῦ Βαλκανικοῦ χώρου: διαφωτιστής, ἐπαναστάτης, στρατιωτικός νοῦς, πολιτικός νοῦς, μάρτυρας, πατέρας τῆς ἀνεξαρτησίας μας καί ὀραματιστής μιᾶς δημοκρατικῆς πολιτείας.

Τήν τακτική τοῦ Ρήγα, πῶς μόνοι τους οἱ σκλαβωμένοι Ἕλληνες θά ἐλευθερωθοῦν, σπριγμένοι στίς δικές τους δυνάμεις, χωρίς νά προσβλέπουν στίς ξένες δυνάμεις, ἀκολούθησαν μετά λίγα χρόνια καί οἱ Φιλικοί. Ἀνέπτυξαν τό ἐπαναστατικό σχέδιό τους ἀκολουθώντας τοῦ Ρήγα τίς προσαγές, μέ ἀποτέλεσμα τήν ἔκρηξη τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821, γεγονός ἀπρόβλεπτο γιά πολλούς στήν Εὐρώπη. Διέρρηξε τήν ἐπιβληθεῖσα κατάσταση τῆς Ἱερῆς Συμμαχίας τῶν εὐρωπαϊῶν αὐτοκρατορῶν.

1. Ἀπ. Βακαλόπουλου, *Ἱστορία τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ*, τόμ. Δ', Θεσσαλονίκη 1973, σ. 22.
2. Βλ. Δημ. Καραμπερόπουλου, *Ρήγας Βελεστινλής καί τό στρατηγικό σχέδιο τῆς ἐπανάστασής του*, Ἀθήνα, Ἐπιστημονική Ἐταιρεία Μελέτης Φερῶν-Βελεστίνου-Ρήγα, 2017.
3. Βλ. *Ὁ Ζωγράφος τοῦ στρατηγοῦ Μακρυγιάνη*, Γεννάδειος Βιβλιοθήκη τῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς Κλασικῶν Σπουδῶν καί Λαογραφικό-Ἐθνολογικό Μουσεῖο Μακεδονίας, Θεσσαλονίκη 1984.
4. Faureil C., *Chants populaires de la Grece moderne*, τόμ. 2, Παρίσι 1825.
5. Δημ. Καραμπερόπουλου, *Ἡ «Χάρτα τῆς Ἑλλάδος» τοῦ Ρήγα. Τά πρότυπά της καί νέα στοιχεία*, Ἀθήνα 1998.

# Σπίτι Γαλήνης Ευαγγελιστρίας: 40 χρόνια προσφοράς!

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ ΜΗΛΤΟΥ, ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ Ι.Ν. ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ Ν. ΙΩΝΙΑΣ

**Φ**έτος συμπληρώνονται 40 χρόνια συνεχούς λειτουργίας και αδιάκοπης προσφοράς του Σπιτιού Γαλήνης του Ίερού Ναού Ευαγγελιστρίας στην Νέα Ίωνία, του πρώτου Σπιτιού Γαλήνης της τοπικής μας Εκκλησίας.

Ήταν πριν από 40 χρόνια, στις 26 Δεκεμβρίου 1979, που ο τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος και Άλμυρου, και μετέπειτα Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος, κυρός Χριστόδουλος εγκαινίαζε μία πρωτότυπη και καινοτόμα για τα τοπικά δεδομένα φιλανθρωπική δράση, το «Σπίτι Γαλήνης Χριστού», έχοντας στο πλευρό του την «ψυχή» αυτής της νέας προσπάθειας, τον τότε πρόεδρο του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου, τον μακαριστό Αρχιμανδρίτη Κύριλλο Ρήγα. Η ιδέα και η ονομασία μιας τέτοιας δομής οφείλεται πιθανότατα στα Ένοριακά «Σπίτια Γαλήνης του Χριστού» που δημιουργήθηκαν στην Ίερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών επί αρχιεπισκοπείας του Ίερωνύμου του Α΄. Ο π. Κύριλλος Ρήγας δραματίζεται τη δημιουργία ενός εκκλησιαστικού Ίδρύματος με το όνομα «Σπίτι Γαλήνης Χριστού» για τη στήριξη των ηλικιωμένων. Υλοποιώντας αυτό το όραμα, στις 27 Φεβρουαρίου 1977, Κυριακή της Όρθοδοξίας, θεμελιώθηκε επίσημα το κτήριο του Σπιτιού Γαλήνης, δηλαδή η μεγάλη αίθουσα που βρίσκεται πάνω από τα Γραφεία του Ναού. Άμεσα συγκροτήθηκε Επιτροπή αποπερατώσεως του Εκκλησιαστικού Ίδρύματος «Σπίτι Γαλήνης» και, πράγματι, μετά από 2 χρόνια, το κτήριο ήταν έτοιμο. Η άνοιξή του στοιχίσε 1.200.000 δραχμές, δαπάνη που καλύφθηκε χάρη σε μικρή κρατι-



έφτασε μέχρι τα 160 άτομα, ενώ σήμερα 130 αδελφοί μας λαμβάνουν κάθε μέρα μία μερίδα φαγητού. Ο μακαριστός αρχιμανδρίτης π. Κύριλλος Ρήγας ήγηθηκε όχι μόνο στη δημιουργία αλλά και τη λειτουργία του Σπιτιού Γαλήνης τα πρώτα χρόνια της ζωής του μέχρι την πρόωγη έκδημιά του. Τον διαδέχθηκε ως Πρόεδρος του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου, ο Πρωτ. π. Θωμάς Συνοδινός, που ανακαίνισε το κτήριο και εξασφάλισε την καλή λει-

τουργία. Με δική του πρωτοβουλία, το «Σπίτι Γαλήνης Χριστού» πήρε το όνομα του μακαριστού πλέον δημιουργού του, Αρχιμ. Κυρίλλου Ρήγα. Τη σκυτάλη παρέλαβε ο Πρωτ. π. Κωνσταντίνος Αυγέρης, ο οποίος με αταπάρνηση έχει έκτοτε την ευθύνη της λειτουργίας και διαχείρισης του Ίδρύματος.

Τό θαύμα της σαραντάχρονης συνεχούς λειτουργίας του Σπιτιού Γαλήνης συντελείται, υπό τη σκέπη της Παναγίας μας, χάρη στην ανιδιοτελή προσφορά των 45 έθελοντριών γυναικών που ετοιμάζουν 130 μερίδες σπιτικού φαγητού καθημερινά για να τις προσφέρουν σε όσους αδελφούς τό έχουν ανάγκη. Οί πόροι του Σπιτιού Γαλήνης είναι αποκλειστικά οί προσφορές-δωρεές τροφίμων ή χρημάτων. Εάν θεωρήσουμε ως μέσο όρο τις 125 μερίδες καθημερινώς, τότε τό Σπίτι Γαλήνης Χριστού της Ευαγγελιστρίας προσφέρει κάθε χρόνο 40.625 μερίδες και όλα αυτά τό 40 χρόνια έχει προσφέρει περισσότερες από 1.625.000 μερίδες φαγητό!



κή επιχορήγηση μά κυρίως σε συγκινητικότερες δωρεές των πιστών. Μέ έρανο έγινε ό εξοπλισμός της αίθουσας της κουζίνας και της αποθήκης. Σε σχετικό δημοσίευμα εφημερίδας της εποχής, διαβάζουμε δηλώσεις του μακαριστού π. Κυρίλλου, ό οποίος συγκλονισμένος από τη γενναιοδωρία των ένοριτών του, αναφέρει ότι στή δισκοφορία που διεξήχθη μία Κυριακή στην Ευαγγελίστρια για την αποπεράτωση του κτηρίου, 9 γυναίκες μή έχοντας κάτι άλλο να προσφέρουν έδωσαν τις χρυσές βέρες τους και μία άλλη τό χρυσά δόντια της. Τό Σπίτι Γαλήνης ξεκίνησε κανονικά τη λειτουργία του στις 2 Ίανουαρίου 1980.

Τά πρώτα χρόνια τό Σπίτι Γαλήνης λειτουργούσε ως κέντρο φροντίδας και άναψυχής για ηλικιωμένους κατοίκους της Νέας Ίωνίας, οί όποιοι καθημερινά λάμβαναν τό γεύμα τους και περνούσαν λίγο χρόνο στην αίθουσα του Ίδρύματος. Σταδιακά, όμως, οί τρόφιμοι διευρύνονται και τό Σπίτι Γαλήνης εξελίσσεται σύν τω χρόνω σε ένοριακό συστήριο άπόρων ή οικονομικά άσθενών προσώπων και οικογενειών, οί όποιοι παραλαμβάνουν πλέον από την κουζίνα του τό καθημερινό φαγητό. Ο αριθμός των τροφίμων κυμαίνεται σχεδόν από την άρχη της λειτουργίας του από 120 έως 140 πρόσωπα. Στά τελευταία χρόνια της οικονομικής δυσπραγίας, ό αριθμός

Τό «Σπίτι Γαλήνης Χριστού» της Ευαγγελιστρίας, πρώτη τέτοια δομή στην Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος και από τις πρώτες παρόμοιες φιλανθρωπικές δράσεις στην Εκκλησία της Ελλάδος, άνοιξε πριν 40 χρόνια τον δρόμο. Τό παράδειγμα αυτό ακολούθησαν άργότερα και άλλες Ένορίες της πόλης του Βόλου καθώς και άλλων Μητροπόλεων στην Ελλάδα. Τά τελευταία δέ είκοσι χρόνια, με την προτροπή και την έπιστασία του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. Ίγνατίου, τά Σπίτια Γαλήνης Χριστού πολλαπλασιάσθηκαν και αποτελούν πλέον ένα ευρύ δίκτυο φιλανθρωπίας, τό όποιο εκτείνεται σε όλη τη Μητρόπολη Δημητριάδος και, με κορωνίδα τό άνοικτό έστιατόριο «Δός ήμιν σήμερα» του Μητροπολιτικού Ναού, προσφέρονται περισσότερες από 2000 μερίδες φαγητού καθημερινά. Δέν είναι ίσως τυχαίο ότι η δράση αυτή ξεκίνησε από την κεντρική προσφυγική Ένορία της Νέας Ίωνίας. Η δημιουργία του Σπιτιού Γαλήνης ήρθε πρωτίστως να άπαντήσει στην άναγκη στήριξης άπορων και μοναχικών ηλικιωμένων, πολλοί εκ των όποιών είχαν έρθει ως πρόσφυγες από τη μαρτυρική Ίωνία και τη Μικρά Άσία. Ωστόσο, τό γεγονός της δημιουργίας του Ίδρύματος αυτού δέν δείχνει μόνο την άναγκη που ύπήρχε αλλά και τό φιλάνθρωπο και φιλόξενο των προσφύγων ένοριτών της Ευαγγελιστρίας. ●



# ΠΑΙΔΗΣΕΙΣ...

## ΛΑΜΠΡΟΣ Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΣΤΟΝ ΒΟΛΟ

Μέ τι δέουσα λαμπρότητα αλλά και μέ τους περιορισμούς που επιβάλλονται τα ισχύοντα μέτρα για την προστασία της δημόσιας υγείας, πραγματοποιήθηκε φέτος η μεγάλη πανήγυρις των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης στον περικαλλή όμιλνυμο Ίερό Ναό του Βόλου. Ο Μέγας Πανηγυρικός Έσπερινός τελέστηκε στο προαύλιο του Ναού, χοροστατούντος του Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ιγνατίου, παρουσία πλήθους συντεταγμένων πιστών. Σπίν όμιλία του ό Σεβασμιώτατος τόνισε ότι «ή τιμή των Αγίων μας φέρει στον νου μας τον Τίμιο Σταυρό αλλά και τον Ίδιο τον Έσταυρωμένο και Άναστάνα Ιησού Χριστό. Ο Μέγας Κωνσταντίνος ήταν εκείνος που έλαβε τό μήνυμα του ούρανού, έκανε τον Σταυρό σύμβολο του Βασιλείου και πίστεψε στον Χριστό ως τον μόνο αληθινό Θεό. Ένω ή μητέρα του Έλένη, προσκυνήτρια ούσα στους Αγίους Τόπους, έζησε την μεγάλη χαρά να φέρει στο φως τον Τίμιο Σταυρό και να τον καταστήσει επίκεντρο της ζωής των πιστών, στήριγμα και σωτηρία του λαού. Γι αυτό σπίν εικόνα των Αγίων δεσπόζει ό Σταυρός του Κυρίου, γιατί ή Εκκλησία θέλει να μάς θυμίζει ότι καλούμαστε σε πορεία Σταυρώσιμη και Άναστάσιμη, μια πορεία με προορισμό τον ούρανό, που ανοίγεται, όμως, διαρκώς στον κάθε άλλο, γιατί δέν μπορεί να υπάρξει πίστη στον αληθινό Θεό χωρίς έμπρακτη αγάπη στον αδελφό, που είναι ή ζωντανή εικόνα του Θεού...». Σε άλλο σημείο της όμιλίας του ό κ. Ιγνατίος παρατήρησε ότι «είμαστε βαπτισμένοι στο όνομα της Αγίας Τριάδος, για να συγκροτούμε τό Σώμα του Χριστού σπίν Θεία Εύχαριστία κι έτσι να σταυρωνόμαστε για τους ανθρώπους, κρατώντας ζωντανή την κοινωνία με τον νικητή του θανάτου Ιησού Χριστό. Αυτός ό Χριστός δέν έπετίμισε ποτέ κάποιον, γιατί δέν έπετέλεσε στο άκέραιο τά καθήκοντά του απέναντι σ' Έκείνον. Ο Χριστός σπλήτευσε όσους δέν στάθηκαν με αγάπη απέναντι στους άλλους, για να διδάξει ότι αυτό που ζητεί απ' όλους μας είναι ή αυθεντική, θυσιαστική, σταυρώσιμη και ταπεινή αγάπη στον αδελφό, ή οποία έτσι μεταφράζεται σε έμπρακτη πίστη σ' Έκείνον...». Κλείνοντας τον λόγο του ό Σεβασμιώτατος τόνισε ότι «ως Έθνος και ως λαός έχουμε τό προνόμιο να είμαστε κληρονόμοι του μεγάλου Βυζαντινού πολιτισμού, που θεμελίωσε ό Μέγας Κωνσταντίνος. Νά τον κρατήσουμε ζωντανό, γιατί αποδείξαμε πώς, όταν είμαστε ένωμένοι, μπορούμε να επιτυχάνουμε έξαιρετικά αποτελέσματα και να γινόμαστε παράδειγμα προς μίμηση σ' όλόκληρο τον κόσμο». Άνήμερα της έορτής τελέστηκε πανηγυρική Θεία Λειτουργία, ιερουργούντος του Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ιγνατίου. Τόν Θείο Λόγο κήρυξε ό Γενικός Άρχιερατικός Επίτροπος της Ίεράς μας Μητροπόλεως Άρχιμ. Μάξιμος Παπαϊωάννου.



## ΕΦΥΓΕ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΚΙΑΔΑΣ

Έφυγε από τη ζωή (11/7) σε ηλικία 90 ετών ό σπουδαίος Θεολόγος και Συγγραφέας Βασίλειος Σκιαδάς, ό οποίος συνδεόταν στενά με την Ίερά Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχών Πηλίου, από τον Ρ/Σ της οποίας μεταδίδονταν συχνότατα όμιλίες του πνευματικής ώφελείας και οικοδομής. Ο Βασίλειος Γ. Σκιαδάς, θεολόγος-συγγραφέας, γεννήθηκε στο Στρέφι Μεσσηνίας τό 1930. Σε ηλικία 18 ετών ήρθε σπίν Άθήνα, όπου φοίτησε διαδοχικά σπίν Μαράσλειο Παιδαγωγική Άκαδημία και σπίν Θεολογική Σχολή της Άθήνας. Σπίν συνέχεια εργάστηκε επί δεκαετία ως δάσκαλος σπίν δημόσια και ιδιωτική παιδεία κι έπειτα ως θεολόγος σπίν μέση εκπαίδευση, από όπου άφυηρέτησε με τον βαθμό του γυμνασιάρχου. Με την ιδιότητα του θεολόγου-παιδαγωγού έγραψε πληθώρα βιβλίων. Άσχολήθηκε ειδικά με πατερικά-άγιολογικά και παιδαγωγικά θέματα. Πίστευε ακράδαντα ότι «ή φωνή των πατέρων που αναδείχθηκαν αγιότεροι των Αγίων και σοφότεροι των σοφών καθώς και ή αγία ζωή τους αποκτούν διαχρονική σημασία». Ήταν άριστος γνώστης τόσο της άρχαιας όσο και της νέας έλληνικής γλώσσας, πράγμα που τον καθιστούσε ικανό να μεταδίδει αυτή τη γνώση στους μαθητές του, οι όποιοι τον θυμούνται με αγάπη. Συνεργάστηκε επί εικοσαετία τόσο με τό ραδιόφωνο όσο και τό περιοδικό της Πειραιϊκής Έκκλησίας, ενώ υπήρξε επί τριάντα συναπτά έτη άρθρογράφος του περιοδικού Σύνδεσμος Καλαμάτας. Κήρυττε ως θεολόγος άνελλιπώς τον λόγο του Θεού πάντα προετοιμασμένος, ιδιαίτερα σπίν Ι.Μ. Ταξιαρχών Πηλίου, στον Άγιο Δημήτριο Κηφισιάς και άλλου. Πρωτοστάτησε σπίν ίδρυση ένορίας της Ευαγγελιστρίας Νέας Χαλκηδόνας με τον όμιλνυμο Ναό της και άνέδειξε τον νεομάρτυρα Άγιο Σταμάτιο τον Νέο, στον Άγιο Γεώργιο Νηλείας-Μαγνησίας, όπου και ή γενέτειρα του Αγίου. Τό συνολικό συγγραφικό του έργο άπαρτίζεται από 17 βιβλία και περιλαμβάνει τά σχολικά βιβλία θρησκευτικών «Έκκλησιαστική Ίστορία» και «Λειτουργική και Κατήχηση», τά όποια βραβεύθηκαν από τό Υπουργείο Παιδείας τό 1979, καθώς και πληθώρα άλλων σημαντικών τίτλων, όπως «Γνωριμία με τους Πατέρες», «Στά Ίχνη των Αγίων» κ.ά. Ήταν οικογενειάρχης, έγγαμος με την Ευγενία Καρούσου-Σκιαδά, είχε τρία παιδιά, και από αυτά έγγονια και δισέγγονα. Τρισάγιο σπίν μνήμη του τέλεσε ό Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ιγνατίος σπίν Ίερά Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχών Πηλίου (13/7).



## ΛΑΜΠΡΗ Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΣΤΟΝ ΒΟΛΟ

Με τί δέουσα λαμπρότητα καί ιεροπρέπεια τιμήθηκε (28/5) ή μεγάλη Δεσποτική έορτή τής Ἐκκλησίας τῆς Ἐκκλησίας, στήν Τοπική μας Ἐκκλησία, μέ ἐπίκεντρο τόν ὁμώνυμο περικαλλή Ἱερό Ναό τοῦ Βόλου. Τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρεως προεξήρχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, ἐνῶ παρέστησαν ἐκπρόσωποι τῶν Ἀρχῶν καί ἰκανός ἀριθμός πιστῶν, στό πλαίσιο τῶν ὄρων πού προβλέπονται γιά τήν προστασία τῆς δημόσιας υγείας. Στό κήρυγμά του, κατά τόν Μέγα Πανηγυρικό Ἑσπερινό, ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε ὅτι «παρά τά περιοριστικά μέρα πού μᾶς ἔχουν ἐπιβληθεῖ, δέν μειώνεται ή χαρά πού ἔχουμε στήν ψυχή μας, πού προκύπτει ἀπ' αὐτή τί μεγάλη γιορτή τῆς Ἐκκλησίας μας, πού μᾶς θυμίζει τό τέλος τῆς ἐπίγειας παρουσίας τοῦ Κυρίου... αὐτή



ή χαρά βιώνεται μέσα στά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, τόν πόνο ἀπό τήν ἔλλειψη τῶν ὁποίων νιώσαμε τοῦτο τόν καιρό. Ἐπέτρεψε ὁ Θεός αὐτό πού κανείς δέν περίμενε νά συμβεῖ. Κι ὅμως ἦρθε τό γεγονός τῆς πανδημίας, γιά νά ὑπενθυμίσει σ' ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα ὅτι Ἄλλος κατευθύνει τά πράγματα καί ὄχι ὁ ἄνθρωπος μέ τί λογική τήν ἐπιστήμη καί τά ἐπιτεύγματά του. Ἐνας ἀόρατος ἐχθρός ἔφερε τήν ἀπόλυτη ἀνατροπή. Ὅλα ἔγιναν συντρίμια. Κι ἔπρεπε ὅλοι νά ἐνώσουμε τίς δυνάμεις μας γιά ν' ἀντιμετωπίσουμε τό γεγονός, παιδαγωγούμενοι στήν ταπείνωση, νιώθοντας πόση ἀνάγκη ἔχουμε γιά τήν ἐνότητα, πού ἔφερε τόσο καλά, μέχρι στιγμῆς, ἀποτελέσματα. Στερηθήκαμε οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας καί πῶτοι ἐμεῖς οἱ Κληρικοί, αὐτό πού εἶναι ή ζωή μας. Καί αὐτό ἦταν μία ἐμπειρία ζωῆς, θυσιαστικῆς καί σταυρωσίμης ἀγάπης. Κάναμε αὐτή τί μεγάλη οἰκονομία καί καταλάβαμε ὅλοι τί σημαίνει ή στέρση τῆς Μυστηριακῆς χαρᾶς. Γι' αὐτό

ἐπιστρέψαμε μέ μεγάλη λαχτάρα καί λαμβάνουμε καί πάλι τό μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας καί ἐκτιμοῦμε τί σημαίνει Ἐκκλησιαστική ζωή. Νά γιατί αὐτή ή γιορτή, ἂν καί θά θέλαμε νά τήν ζήσουμε μέ πάνδημη τήν παρουσία τοῦ λαοῦ, μᾶς δίνει τήν εὐκαιρία νά ἀνακτήσουμε καί πάλι τί χαρά στήν ψυχή μας. Γι' αὐτό ἄς συνεχίσουμε τήν προσπάθεια. Μή ξεχαστοῦμε. Πρέπει νά παλέψουμε μέχρι τέλους, γιά νά κερδίσουμε τόν πόλεμο, γιά νά μπορούμε νά λέμε στίς μελλοντικές γενιές ὅτι ταπεινώθηκαν, ὑπομείνανε ἀλλά δόσαμε ἕνα λαμπρό παράδειγμα σ' ὀλόκληρο τόν κόσμο...». Ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς τελέστηκε πανηγυρική Θεία Λειτουργία, ἱεουργοῦντος τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ἰγνατίου. Τόν Θεῖο Λόγο κήρυξε ὁ Ἀρχιμ. Ἀμφιλόχιος Μήλιος, Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Ν. Ἰωνίας.

## ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Τόν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιο ἐπισκέφθηκε (25/6) ὁ Πρέσβης τοῦ Ἰσραήλ στήν Ἑλλάδα κ. Γίοςσι Ἀμράμι. Στή συνάντηση παρέστησαν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἰσραηλιτικῆς Κοινότητας Βόλου κ. Μαρσέλ Σολομών, ὁ Διευθυντής τῆς agape Hellas κ. Μανώλης Τουφεξῆς καί ὁ Διευθυντής τῆς Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν Βόλου δρ Παντελής Καλαϊτζίδης. Ὁ κ. Πρέσβης ἀναφέρθηκε στίς σχέσεις τῶν δύο χωρῶν πού, ὅπως τόνισε, βρίσκονται στό καλύτερο ἐπίπεδο ὄλων τῶν ἐποχῶν, ἐνῶ ἔκανε ἰδιαίτερη ἀναφορά στόν Ἑλληνικό πολιτισμό, τέχνες καί μουσική, πού εἶναι ἰδιαίτερα ἀγαπητές στόν λαό τοῦ Ἰσραήλ, ὅσο καί στήν ἐπιλογή ἑνός ἑκατομμυρίου Ἰσραηλινῶν νά ἐπισκέπτονται τί χώρα μας κάθε καλοκαίρι. Ὁ Ἰσραηλινός Πρέσβης ἀναφέρθηκε στό πρόβλημα τοῦ ρατσισμοῦ, πού ταλαιπωρεῖ τήν ἐποχή μας, ἐπισημαίνοντας ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιά νά παλέψουμε αὐτά τά

φαινόμενα εἶναι ή ἐκπαίδευση καί ή ἐπαφή τῶν ἀνθρώπων σέ διαπροσωπικό ἐπίπεδο. Τέλος, ὁ κ. Πρέσβης, ἐξήρε τί συνεργασία τῆς Μητρόπολης, τῆς Ἑβραϊκῆς Κοινότητας Βόλου καί τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου, προκειμένου νά ἔρθουν σέ ἐπαφή, πιλοτικά, σέ μικρή κλίμακα στήν ἀρχή, παιδιά καί νέοι τῶν δύο λαῶν, γιά νά χαροῦν μαζί τί συντροφιά, τί φύση, τί θά-



λασσα, τί μουσική. Ἀπό τί μεριά του, ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε ἐπίσης στήν σημασία τῶν ἐξαιρετικῶν σχέσεων τῶν δύο χωρῶν. Μίλησε γιά τήν ἄψογη συνεργασία τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας μέ τήν Ἰσραηλιτική Κοινότητα Βόλου, πού εἶναι βαθειά ριζωμένη στόν χρόνο καί ἐδράζεται στή σωτηρία τῶν Ἑβραίων τοῦ Βόλου πίν περίοδο τῆς Κατοχῆς. Χαρακτήρισε αὐτή τί συνεργασία «μοντέλο» γιά τήν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα καί ἐξήρε τί συμβολή τῆς Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν, ή ὁποία ἐργάζεται γιά τί δημιουργία συνθηκῶν ἀνάπτυξης διαλόγου καί συνάντησης μεταξύ θρησκείων καί πολιτισμῶν. Ὁ κ. Ἰγνάτιος τόνισε καί τί συμβολή τῆς agape πρὸς τήν κατεύθυνση αὐτή καί ὑπογράμμισε τήν ταύτιση τῶν ἀπόψεῶν του μέ αὐτές τοῦ Ἰσραηλινοῦ Πρέσβη γιά τήν περαιτέρω ἀνάπτυξη τῶν σχέσεων τῶν δύο χωρῶν, καθώς καί τήν ἐνίσχυση τοῦ διαλόγου τῶν θρησκείων καί τῶν πολιτισμῶν, μέ ἐπίκεντρο τόν ἄνθρωπο καί τό μέλλον του.

## ΣΤΟΝ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟ Ο ΝΕΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΤΩΝ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ

Ἐθιμοτυπική ἐπίσκεψη στόν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιο πραγματοποίησε (22/6) στό Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας ὁ νέος Διοικητής Πυροσβεστικῶν Ὑπηρεσιῶν Νομοῦ Μαγνησίας, Πύραρχος

Νικόλαος Μητσιογιάννης. Τόν νέο Διοικητή συνόδευε ὁ Ὑποδιοικητής τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας Βόλου Ἀντιπύραρχος Εὐάγγελος Λιακόπουλος. Ὁ Σεβασμιώτατος καλωσόρισε μέ ἀγάπη καί ἐγκαρδιότητα τόν νέο Διοικητή καί ἐπανελάβε τήν πρόθεση τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας γιά τί συνέχιση τῆς ἀριστίας, μέχρι σήμερα, συνεργασίας μέ τό Πυροσβεστικό Σῶμα, ἐνῶ ἐξέφρασε καί τήν ἀμέριστη ἐκτίμησή του πρὸς τά στελέχη του καί τό ἔργο πού μέ αὐτοθυσία ἐπιτελοῦν. Ἀπό τί μεριά του ὁ κ. Διοικητής ζήτησε τήν εὐχή καί τήν εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου, εὐχαρίστησε γιά τί συνεργασία καί ἐγγυήθηκε τήν περαιτέρω ἀνάπτυξη καί ἐξέλιξή τῆς.



## ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ  
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἔτος 38ο • Ἀρ. Φύλλου 470-472 • Ἰούνιος-Ἰούλιος-Αὐγουστος 2020

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἰγνάτιος  
Διευθυντής: Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Οἰκονόμου  
Φιλολογική ἐπιμέλεια: Χρῖστος Δ. Ξενακῆς  
Ὑπεύθυνος κυκλοφορίας: Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου  
Μηχανογράφηση: Βασιλική Ἀντωνάκη  
Ἐκτύπωση & Βιβλιοδεσία: ΠΑΛΜΟΣ  
Ἰδιοκτησία: Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος  
Διεύθυνση: Τ.Θ. 1308 • 38001 Βόλος  
Τηλέφωνα: 24210 93500 • Fax: 24210 67903  
Internet: www.imd.gr  
E-mail: press@imd.gr

## ΠΑΝΔΗΜΟΣ ΙΕΡΟΣ ΘΡΗΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ ΣΤΟΝ ΒΟΛΟ

Σέ κλίμα βαθιάς συγκίνησης και περισυλλογής, ἡ Τοπική Ἐκκλησία τῆς Δημητριάδος συμμετείχε (24/7) στόν Πανορθόδοξο θρῆνο, λόγω τῆς ἀνευ προηγουμένου, κατά τήν νεότερη ἱστορία, βεβήλωσης τοῦ Ἱεροῦ παλλαδίου τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, στήν Πρωτεύουσα τῆς Ρωμοσύνης Κωνσταντινούπολη. Μέ ἐντολή τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου, στίς 12 τό μεσημέρι ἤχησαν πένθημα οἱ καμπάνες τῶν Ἱερῶν Ναῶν καί Μονῶν τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, εἰς ἔνδειξιν πένθους, γιά τήν μετατροπή τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Χριστιανοσύνης σέ ἐργαλεῖο πολιτικῆς καί ὄργανο διέγερσης τῶν πλέον καταδικαστέων αἰσθημάτων θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ καί παροξυσμοῦ, πού συνιστοῦν ντροπή καί κόλαφο γιά τήν πολιτισμένη ἀνθρωπότητα τοῦ 21ου αἰῶνα. Τό ἀπόγευμα σέ ὅλους τοὺς Ναοὺς καί τίς Μονές, τελέστηκε ὁ Ἑσπερινός καί ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἱερᾶς Παρακλήσεως τῆς Παναγίας. Ἐπίκεντρο τοῦ πάνδημου ἱεροῦ θρήνου ἦταν ὁ Μητροπολιτικός Ἱερός Ναός Ἁγίου Νικολάου Βόλου, ὅπου ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησία τελέστηκε ὁλόκληρος ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος, ἀπό τοὺς Ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ καί πλειάδα Ἱεροψαλτῶν, ὡς κατάθεση ψυχῆς στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, πρὸς τήν ὁποία ὁ πιστός λαός ἀπευθύνθηκε μέ πόνο καί υἱική ἀγάπη, μέ τόν διαχρονικό θρῆνο τῆς Ἀλώσεως «σώπασε κυρά Δέσποινα καί μή πολυδακρύσεις...» καί τό «Τῆ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τά νικητήρια». Συμμετέχων στήν ἡμέρα τοῦ ἱεροῦ Θρήνου, ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ἰγνατίος δήλωσε ὅτι «ἡ ἱστορία γράφεται μία φορά καί δέν διαγράφεται. Ἡ Ἁγία Σοφία ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι ἡ ψυχή τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ ἔκφραση φανατισμοῦ καί μισαλλοδοξίας ἐκ μέρους τῆς γείτονος, ἡ ὕβρις κατά τοῦ πανανθρώπινου πολιτισμοῦ, θά ἐπιφέρουν τήν νέμεση καί τήν δικαίωση τῶν διαχρονικῶν πόθων καί δικαίων μας. Ζεῖ Κύριος ὁ Θεός καί ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ ὁποία στέκει ἀγέρωχη στοὺς αἰῶνες ἀπό τό Ἱερό τῆς Ἁγίας Σοφίας, εὐλογώντας ἀκόμα καί τοὺς διώκτες Της».



## ΒΑΠΤΙΣΗ ΤΡΙΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΑΛΒΑΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ

«Χάρη σέ σᾶς ζήσαμε στιγμές πρωτοχριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Γιατί, στοὺς πρώτους χρόνους, ἡ Ἐκκλησία βάπτισε ὄρμους τοὺς ἀνθρώπους... χαιρόμαστε καί γιά σᾶς, σήμερα, γιατί πλέον ἀνήκετε στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, γιατί μπορεῖτε νά κοινωνήσετε, γιατί ὁ Χριστός θά εἶναι μαζί σας σ' ὅλη σας τή ζωή. Θά βιώνετε τήν παρουσία Του μέσα ἀπό τά μυστήρια καί ἐνωμένοι μαζί Του θά πορεύεστε στή Βασιλεία Του. Εἶστε πλέον μέλη τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ!» Μ' αὐτά τά λόγια ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ἰγνατίος ἐξέφρασε τή χαρά καί τήν εὐαρέσκειά του γιά τή Βάπτιση τριῶν ἔφηβων, ἀποφοίτων ἤδη τοῦ 3ου Γυμνασίου Νέας Ἰωνίας. Ὁ Πέτρος, ὁ Λεωνίδας καί ὁ Λουκάς, ἀλβανικῆς καταγωγῆς, βαπτίστηκαν (27/6) ἀπό τόν Σεβασμιώτατο στόν Ἱερό Ναό Ἁγίων Πέτρου καί Παύλου Νέας Ἰωνίας. Οἱ τρεῖς νέοι, μέ τήν ἔγκριση τῶν γονέων τους, κατηχήθηκαν ἀπό τόν Θεολόγο Καθηγητή τους κ. Σωτήριο Τσιτσιρίγκα καί ἡ ἐπιθυμία τους ἔγινε πραγματικότητα! Παρόντες ἦταν ὁ κ. Σωκράτης Σαβελίδης, Διευθυντής Β/θμιας Ἐκπαίδευσης Μαγνησίας, ἡ κ. Ρηγώ Φασουράκη, Ὑπεύθυνη Ἐκπαιδευτικῶν Θεμάτων τῆς Διεύθυνσης, ὁ κ. Ἀπόστολος Βεργῆς, Δημοτικός Σύμβουλος-Πρόεδρος τῆς Σχολικῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ κ. Ἀπόστολος Βακρατσᾶς, Διευθυντής τοῦ Σχολείου, οἱ Ὑποδιευθυντές καί καθηγητές τῶν παιδιῶν. Στό τέλος τῆς Ἀκολουθίας ὁ Θεολόγος Καθηγητής κ. Σωτήριος Τσιτσιρίγκας συγκινημένος συνεχάρη τοὺς νεοφώτιστους μαθητές του, μέ τοὺς ποίους ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἐπέτρεψε νά συναντηθοῦν στή σχολική τάξη, γιά νά ζήσουν μαζί τή μεγάλη ἐμπειρία μέσα στήν Ἐκκλησία. Μετά τό τέλος τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου, ἡ ἐνορία, μέ τήν ἐπιμέλεια τοῦ ἐφημερίου π. Σταύρου Σωτηρόπουλου, δεξιώθηκε ὅλο τό ἐκκλησίασμα στήν αἴθουσα τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου, ὅπου οἱ νέοι Χριστιανοί δέχθηκαν τίς ἐγκάρδιες εὐχές ὅλων.



## ΔΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΦΕΛΟΥΣ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗ

Τό Ἴδρυμα, ἐδῶ καί μία 20ετία, ἐπιτελεῖ πολύπλευρο ἔργο στόν Βόλο καί στή Μαγνησία στοὺς κοινωνικούς, ἐπιστημονικούς καί πολιτιστικούς τομεῖς, συνεργαζόμενο μέ τήν Ἱερά Μητρόπολη Δημητριάδος, τοὺς Δήμους Βόλου καί Βελεστίνου, τό Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας καί ἄλλους φορεῖς. Στόν κοινωνικό τομέα, ἐγκαινιάστηκαν τά Πνευματικά Κέντρα τῆς Εὐαγγελίστριας, Ἁ-



γίας Ἄννας καί Ἁγίας Αἰκατερίνης. Εἶναι πρὸς ἔναρξη τά Πνευματικά Κέντρα τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου Βελεστίνου καί τῆς Μεταμορφώσεως. Παρουσιάστηκε καί δωρίθηκε στά παιδιά τῶν Κατηχητικῶν τό βιβλίο τοῦ Νικόλαου Δεληγέωργη γιά ζωφίλους, στά παιδιά τῶν ἐνοριῶν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Ἀλλῆς Μεριᾶς καί τῆς Ἁγίας Κυριακῆς. Στούς προαύλιους χώρους τῶν Ναῶν, κάθε Κυριακή ἐκ περιτροπῆς, παρατίθενται γεύματα στό κοινό μετά τήν τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας. Στόν ἐπιστημονικό τομέα, παρουσιάστηκε καί δωρίθηκε τό βιβλίο τοῦ κ. Κωνσταντίνου Σουλιώτη, στίς ἐκδηλώσεις πού πραγματοποιήθηκαν στήν αἴθουσα Τριῶν Ἱεραρχῶν καί στήν αἴθουσα τοῦ Πν. Κέντρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, σέ συνεργασία μέ τήν Ἐνωση Χριστιανῶν Ἐπιστημόνων καί τή Χριστιανική Ἐνωση Νεανίδων. Ὅλες αὐτές οἱ ἐκδηλώσεις ἐστέφθησαν μέ μεγάλη ἐπιτυχία, καθὼς ὁμίλησαν γιά τό βιβλίο ἐπιφανεῖς λόγιοι Θεολόγοι, προεξάρχοντας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου. Χαιρετισμό ἀπύθνησε καί ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἰδρύματος Νικόλαος Δεληγέωργης.

## ΛΑΜΠΡΗ Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΣΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑ

Τή μνήμη τῶν Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου τίμησε πανηγυρικῶς ἡ Τοπική μας Ἐκκλησία (29/6) μέ ἐπίκεντρο τοῦ ἑορτασμοῦ τόν ὁμώνυμο Ἱερό Ναό τῆς Ν. Ἰωνίας. Στόν Μέγα Πανηγυρικό Ἑσπερινό, ὁ ὁποῖος τελέστηκε στό προαύλιο τοῦ Ναοῦ, στό πλαίσιο τῶν ὄρων πού ἰσχύουν γιά τήν προστασία τῆς δημόσιας ὑγείας, χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνατίος, πλαισιωμένος ἀπό πλειάδα Κληρικῶν μας παρουσία πολλῶν πιστῶν. Κατά τή διάρκεια τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὁ Σεβασμιώτατος προεχείρησε σέ Πνευματικό τόν Ἐφημέριο τοῦ Ναοῦ π. Σταῦρο Σωτηρόπουλο καί στό κήρυγμά του ἀναφέρθηκε στό κορυφαῖο ἱερό Μυστήριό τῆς Ἐξομολογήσεως, τό ὁποῖο διακονεῖ ὁ κάθε Πνευματικός. Χαρακίρισε τό Μυστήριό «ἀναβαπτισμό» γιά τόν πιστό, «ἕνα νέο ξεκίνημα στό ὁποῖο χρειάζεται πνευματική καθοδήγηση. Ἡ πνευματική πατρότητα τοῦ Ἱερέως εἶναι πολύ μεγάλη εὐθύνη καί πρέπει νά ἐκπέμπει τό ἔλεος καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο». Σέ ἄλλο σημεῖο τῆς ὁμιλίας του ὁ κ. Ἰγνατίος ἐξέφρασε τή χαρά του γιά τό ἔργο τῶν Πνευματικῶν στήν τοπική μας Ἐκκλησία, «πού κρατοῦν ζωντανή τήν παράδοση τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως. Μάλιστα, στά χρόνια τῆς μεγάλης κρίσης, δέν ἔπαψαν ποτέ νά διακονοῦν τόν λαό μας, μέ ὑπερβολικό κόπο, νά καθοδηγοῦν πνευματικῶς μικρούς καί μεγάλους, νά ἀποκαθιστοῦν τήν κοινωνία μέ τόν Χριστό...». Τέλος, εὐχήθηκε στόν νέο Πνευματικό, τόν π. Σταῦρο, καλή δύναμη, «νά μὴν ξεχνᾷ ὅτι παρών στό Μυστήριό εἶναι πάντα ὁ Χριστός, ὅτι δανεῖζει τόν ἑαυτό του στόν Χριστό. Τό ἔργο δέν εἶναι προσωπικό, ἀλλά θά ἐργάζεται γιά νά ὀδηγεῖ τίς ψυχές στόν Χριστό...». Ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τελέστηκε πανηγυρική Θεία Λειτουργία ἱεουργοῦντος τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ὀλβίας κ. Ἐπιφανίου, ὁ ὁποῖος κήρυξε τόν Θεῖο Λόγο.



## ΠΤΥΧΙΑΚΕΣ ΚΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Μέ τήν εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου καί μέ ἀπόλυτη ἐπιτυχία πραγματοποιήθηκαν (20/6) στόν Βόλο οἱ Πτυχιακές καί Διπλωματικές Ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας γιά τό σχ. ἔτος 2019-2020. Οἱ ἐξετάσεις πραγματοποιήθηκαν ἐνώπιον εἰδικῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, ὀρισθείσης ἀπό τό ἀρμόδιο Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ καί Ἀθλητισμοῦ, τήν ὁποία ἀπάρτισαν:

- A. Ὁ Ἀρχιμ. Ἐπιφάνιος Οἰκονόμου, Διευθυντής τῆς Σχολῆς, Πρόεδρος.
- B. Ὁ Καθηγητής Βυζ. Μουσικῆς κ. Εὐάγγελος Παυλίδης, Θεολόγος, Ὑποδιευθυντής τοῦ Μουσικοῦ Σχολείου Βόλου καί Λαμπαδάριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Βόλου, Μέλος.
- Γ. Ὁ Καθηγητής Βυζ. Μουσικῆς στό Μουσικό Σχολεῖο Βόλου κ. Βασίλειος Ἀγροκόστας, Πρωτοψάλτης τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Ν. Ἰωνίας, Μέλος.
- Δ. Ἡ Καθηγήτρια Βυζ. Μουσικῆς στήν Μέση Ἐκπαίδευση κ. Σεβαστή Μαζέρα-Μάμαλη, Δομεστίκαινα τοῦ προτύπου χοροῦ Ψαλτῶν «Αἱ Ἄδουσαι», Μέλος καί
- Ε. Ὁ Καθηγητής Βυζ. Μουσικῆς καί Θεολόγος στό Μουσικό Σχολεῖο Βόλου κ. Παναγιώτης Μελέτης, Πρωτοψάλτης τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Μοδέστου Μελισσατικῶν, Μέλος.

Τό Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ καί Ἀθλητισμοῦ ἐκπροσώπησε ἡ Καθηγήτρια Μουσικῆς στό Μουσικό Σχολεῖο Βόλου κ. Μαρία-Δέσποινα Λουκίδου.

Μετά τήν προβλεπόμενη ἐξεταστική διαδικασία, κατά τήν ὁποία διαγωνίστηκαν, μέ ἐξαιρετική ἐπίδοση, ἕννεα (9) τελειόφοιτοι σπουδαστές τῆς Σχολῆς, ἡ Ἐπιτροπή ἀπένευσε Πτυχίο Βυζαντινῆς-Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς στούς σπουδαστές Γεώργιο Γαρνέλη, Ἀπόστολο Δουζένη, Νικόλαο Κουμπάρο καί Γεώργιο Δυβελέγκα. Δίπλωμα Βυζαντινῆς-Ἐκκλησιαστικῆς ἀπένευσε στούς σπουδαστές Μαρία Πλαῖνου, Χαράλαμπος Λουφόπουλο, Γεώργιο Σπανοδήμο, Δημήτριο Μητρίτσα καί Παναγιώτη Χατζησταμούλη. Εἰδικό βραβεῖο ἐξαιρετικῆς ἐπίδοσης, μέ τήν ἐπωνυμία «Πρωτοψάλτης Γεώργιος Καποδίστριας» καί «Λαμπαδάριος Κυριάκος Ἀργυρόπουλος», ἡ Ἐπιτροπή ἀπένευσε στούς σπουδαστές Γεώργιο Σπανοδήμο καί Δημήτριο Μητρίτσα ἀντίστοιχα. Μετά τό πέρας τῆς ἐξεταστικῆς διαδικασίας ὁ π. Ἐπιφάνιος συνεχάρη τούς νέους Πτυχιούχους καί Διπλωματούχους τῆς Σχολῆς γιά τήν ἐπιτυχία καί καρποφόρο ὀλοκλήρωση τῶν σπουδῶν τους, ἐνῶ ἐξήρε τό ἦθος, τήν ἐπιμέλεια, καί τή συνέπεια πού ἐπέδειξαν κατά τή διάρκεια τῆς πολυετοῦς φοίτησής τους. Εὐχαρίστησε, τέλος, τά μέλη τῆς Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς, καθώς καί τούς Δασκάλους τῆς Σχολῆς γιά τούς κόπους πού κατέλαβαν καί κατά τήν τρέχουσα χρονιά, ἡ ὁποία ἀπέβη περιπετειώδης, λόγῳ τῆς πανδημίας καί εὐχήθηκε σέ ὅλους καλό καλοκαίρι.



## ΤΙΜΗΘΗΚΕ Η ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΣΤΗΝ ΑΓΡΙΑ

Με πύ συμμετοχή πλήθους πιστών καί σύμφωνα μέ τά ίσχύοντα γιά τήν προστασία τής δημόσιας ύγείας πραγματοποιήθηκε ή πανήγυρις τών Ἀγίων Δώδεκα Ἀποστόλων στόν ὁμώνυμο Ἱερό Ναό τής Ἀγρίας. Στόν Μέγα Πανηγυρικό Ἑσπερινό χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημη-



τριάδος κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος κήρυξε τόν Θεῖο Λόγο, πλαισιωμένος ἀπό πλειάδα Κληρικῶν μας. Στό κήρυγμά του, ὁ Σεβασμιώτατος ἐξήρε μεταξύ ἄλλων τό ἔργο πού ἐπιτελεῖται διαχρονικά στήν ἐνορία αὐτή τής Ἀγρίας, ἀπό τήν ὁποία ἐξήλθε πλειάδα ἐκλεκτῶν Κληρικῶν καί Ἱεροψαλτῶν μας καί εὐχήθηκε στόν νέο Ἑφημέριο π. Θωμά Μαλλιάρου, γνήσιο τέκνο τής ἐνορίας, νά συνεχίσει τό πνευματικό καί κοινω-

νικό ἔργο τῶν προκατόχων του, πού τήν κατέστησε σημεῖο ἀναφορᾶς στήν περιοχή. Ἀνήμερα τής ἑορτῆς τελέστηκε πανηγυρική Θεία Λειτουργία, ἱεουργοῦντος τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τής Ἱερᾶς Μητροπόλεως, Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Κιαμέτη, ὁ ὁποῖος ὁμίλησε ἐπικαίρως.

## ΚΑΘΙΕΡΩΣΗ ΙΕΡΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΑΓΙΑΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Τή μνήμη τής Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Κυριακῆς ἐόρτασε ἱεροπρεπῶς ή Τοπική μας Ἐκκλησία μέ ἐπίκεντρο τόν νεόδομτο ὁμώνυμο Ἱερό Ναό τοῦ Βόλου. Τά προεόρτια τέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος τήν Κυριακή 5/7 λειτούργησε καί ὁμίλησε στόν Ναό, ἀνοίγοντας τήν αὐλαία τής Πανηγύρεως, ή ὁποία κορυφώθηκε τό διήμερο 6-7/7 μέ πύ συμμετοχή πλήθους πιστῶν, τπρουμένων, βέβαια, τῶν προβλεπομένων γιά τήν προστασία τής δημόσιας ύγείας. Στό τέλος τής Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος καθιέρωσε τή νέα ἐφέστια Εἰκόνα τής Ἀγίας Κυριακῆς, πού φιλοτέχνησε ὁ ἐκλεκτός Ἀγιογράφος κ. Σωπῆριος Καλούτσας, ὁ ὁποῖος τήν ἀφιέρωσε στόν Ναό εἰς ἀνάμνησιν εὐλογία καί προστασία Κλήρου καί λαοῦ. Ὁ κ. Ἰγνάτιος ἐπαίνεσε τόν καλλιτέχνη τόσο γιά τήν πρωτοβουλία ὅσο καί γιά τήν ποιότητα τοῦ ἔργου του, ἐξήρε δέ τήν ὄλη διακονία τοῦ νέου Προϊστάμενου τής ἐνορίας π. Διονυσίου Χαϊκάλη, ὁ ὁποῖος ἀνήκει στήν χορεία τῶν ἀμίσθων Κληρικῶν μας καί ἔδωσε νέα δημιουργική πνοή στήν ἐνορία τής Ἀγίας Παρασκευῆς, στήν ὁποία ὑπάγεται καί ὁ πανηγυρίζων Ναός τής Ἀγίας Κυριακῆς. Τήν παραμονή τής ἑορτῆς τελέστηκε ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἑσπερινός μετ' ἄρτοκλασίας καί Θείου Κηρύγματος, προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Οἰκονόμου, Ἱεροκήρυκος, ἐνῶ ἀνήμερα τής ἑορτῆς τελέστηκε Πανηγυρική Θεία Λειτουργία, ἱεουργοῦντος τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τής Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Κιαμέτη, ὁ ὁποῖος ὁμίλησε ἐπικαίρως.



## ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΗΣΤΗΡΙΑ ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΝΗΠΙΩΝ

Πραγματοποιήθηκε (1/7) στόν Βρεφονηπιακό Σταθμό τής Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος ή ἀποχαιρετιστήρια γιορτή τῶν νηπίων. Μέ λίγους προσκεκλημένους μά μέ πολλή συγκίνηση τά παιδιά τοῦ Νηπιαγωγείου ἀνέβηκαν

στή σκηνή καί ἀποχαιρέτησαν τό πρῶτο τους σχολεῖο, κλείνοντας ἕναν ὄμορφο κύκλο τής ζωῆς τους.

Τήν ἐκδήλωση ἔκλεισε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος μοίρασε τά ἐνδεικτικά στά παι-

διά, τούς ἔδωσε συγχαρητήρια καί τίς ἐγκάρδιες εὐχές του. Στή συνέχεια, μίλησε γιά τή μεγάλη σημασία τῶν πρώτων χρόνων τής ζωῆς τοῦ παιδιοῦ καί εὐχαρίστησε τό προσωπικό γιά τό ἔργο πού παράγει καθημερινά, τά παιδιά καί τούς γονεῖς γιά τήν ἐμπιστοσύνη τους.



## ΛΑΜΠΡΟΣ Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Μέ τήν δέουσα λαμπρότητα τιμήθηκε καί φέτος ή μνήμη τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος τοῦ Ἰαματικοῦ στήν Τοπική μας Ἐκκλησία. Ἐπίκεντρο τοῦ ἑορτασμοῦ ἦταν ὁ ὁμώνυμος Ἱερός Ναός τοῦ Ὁρφανοτροφείου Βόλου, ὅπου τήν παραμονή τής ἑορτῆς τελέστηκε, ὑπαίθριως, ὁ Μέγας Πανηγυρικός ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου, παρουσία πλήθους πιστῶν. Στό κήρυγμά του ὁ κ. Ἰγνάτιος ἀναφέρθηκε στό γεγονός τής ἀσθενείας στήν



ἀνθρώπινη ζωή καί τοῦ ἐπερχόμενου θανάτου: «Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε ἀπό τόν Θεό μέ ἀγάπη καί δέν θά μπορούσε ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νά προκύψει ὁ πόνος καί ή ἀσθένεια. Ὁ Θεός τοῦ χάρισε τήν πνοή τής ἀθανασίας καί τήν ἐλευθερία. Ἡ κακή χρήση τής ἐλευθερίας, ή ἄρνηση τής ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, εἶχαν ὡς τίμημα τήν φθορά, τόν πόνο, τήν ἀσθένεια καί τόν θάνατο. Παρά ταῦτα, ὁ Θεός δέν ἐγκατέλειψε τόν ἄνθρωπο, ἀλλά προσέλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση καί μᾶς ἔδωσε πάλι τήν δυνατότητα νά κοινωνήσουμε τόν Παράδεισο, διερχόμενοι, ὅμως, μέσα ἀπό τόν ἀνθρώπινο βίον τοῦ πόνου καί τής φθορᾶς...». Ἀκολούθως, ὁ κ. Ἰγνάτιος ἀναφέρθηκε στήν ἐμπειρία τής πανδημίας, παρατηρώντας ὅτι πρόκειται γιά παιδαγωγία τοῦ Θεοῦ: «Ξεχαστήκαμε μέσα στήν δῆθεν παντοδυναμία μας καί ἦρθε ἕνας ἀόρατος ἐχθρός, πού ἄλλαξε τά πάντα. Κι ἔτσι, ἀντιληφθήκαμε τήν μηδαμινότητά μας καί δώσαμε ὅλοι μαζί τήν μάχη, κάνοντας πολλές καί μεγάλες θυσίες, μέ γνώμονα τήν ἀγάπη καί τό γενικό συμφέρον... Πρέπει, μετά ἀπ αὐτά, ν ἀντιληφθοῦμε πόση ἀνάγκη ἔχουμε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὅτι χρειαζόμαστε μετάνοια, νά καλλιεργήσουμε τήν πίστη μας, ἀναγνωρίζοντας ὅτι ή ζωή μας βρίσκεται στά χέρια τοῦ Θεοῦ...».

Ἀνήμερα τής ἑορτῆς, ὁ Σεβασμιώτατος λειτούργησε καί κήρυξε τόν Θεῖο Λόγο στήν πανηγυρίζουσα Ἱερά Μονή Ἀγίου Παντελεήμονος Ἀγίας, παρουσία πλήθους εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

## ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΣΕ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΕΤΙΝΗ «ΠΑΡΕΑ ΜΕΤΕΩΡΗ»

Μοναδική εμπειρία για όσους συμμετείχαν αποτέλεσε η πανηγυρική τελευταία φετινή διαδικτυακή έκπομπή «Παρέα μετέωρη» (9/7). Η διαδικτυακή τηλεοπτική προσπάθεια ομάδας νέων της Ίερας Μητροπόλεως Δημητριάδος, η οποία ξεκίνησε την περίοδο της καραντίνας, την Κυριακή 5/7 βρέθηκε στον φυσικό της χώρο, στις κατασκηνώσεις της Ίερας Μητροπόλεως Δημητριάδος στον Άγιο Λαυρέντιο στο Πήλιο. Μέσα σε μία τριώρη ζωντανή έκπομπή αφιερωμένη στην κατασκηνώση, πάνω από 100 νέοι συνολικά από διάφορα μέρη της Ελλάδας, μοιράστηκαν τον ένθουσιασμό και τις εμπειρίες τους από την κατασκηνωτική ζωή, καθώς επίσης και κατασκηνωτικά τραγούδια, με τη βοήθεια ζωντανής ορχήστρας που αποτελούνταν από στελέχη των Κατασκηνώσεως της τοπικής Έκκλησίας. Συγκεκριμένα πραγματοποιήθηκαν ζωντανές συνδέσεις με αντιπροσωπείες στελεχών κατασκηνώσεων από τις Ίερες Μητροπόλεις Κερκύρας, Πειραιώς, Καλαμαριάς, Νικαίας, Σάμου, Αλεξανδρουπόλεως και από τις Χριστιανικές Μαθητικές Ομάδες της Αδελφότητας «Ζωή». Ιδιαίτερο γεγονός αποτέλεσε η παρουσία του Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ιγνατίου, ο οποίος μοιράστηκε προσωπικές του εμπειρίες από τη συμμετοχή του σε κατασκηνώσεις, απάντησε σε ερωτήσεις των νέων, ενώ σημείωσε τη λύπη του για τη δυσάρεστη αλλά αναγκαία απόφαση να μη λειτουργήσουν φέτος οι κατασκηνώσεις, εξαιτίας του κινδύνου της πανδημίας. Στην έκπομπή συμμετείχαν επίσης ο Γραμματέας της Συνοδικής Επιτροπής Νεότητας της Ίερας Συνόδου Αρχιμ. Πολύκαρπος Μπόγρης, ο Αρχιμ. Καλλίνικος Μαυρολέων, Ίεροκήρυκας της Ίερας Μητροπόλεως Καρπάθου και Κάσου, ο Γενικός Υπεύθυνος των κατασκηνώσεων και Γεν. Αρχιερατικός Επίτροπος της Ίερας μας Μητροπόλεως Αρχιμ. Μάξιμος Παπαϊωάννου. Αξίζει να σημειωθεί ότι όλη την παραγωγή της έκπομπής, δηλαδή την προετοιμασία της κατασκηνώσεως, τη δημοσιογραφική, τεχνική, τηλεοπτική, ήχιακή και διαδικτυακή κάλυψη, είχε η ομάδα των έθελοντών νέων που αποτελούν τον πυρήνα της «Παρέας Μετέωρης».



## ΡΑΣΟΦΟΡΙΑ ΝΕΑΣ ΜΟΝΑΧΗΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΜΜΕΓΙΣΤΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΠΗΛΙΟΥ

Στην Ίερά Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχών Πηλίου χοροστάτησε (13/7) ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος κατά τον Μέγα Πανηγυρικό Έσπερινό της έορτης του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου, κατά την οποία έορτασε τα όνομαστίριά της η Ήγουμένη της Μονής Γερρόντισσα Νικοδήμη. Στο τέλος του Έσπερινού, ο Σεβασμιώτατος τέλεσε τη Ρασοφορία της νέας Μοναχής Νικοδήμης, κατά κόσμον, Στυλιανής Κοπάνα, η οποία κατάγεται από τον Βόλο και είναι απόφοιτη του Παιδαγωγικού Τμήματος Προσχολικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Στη Ρασοφορία παρέστησαν ο Γέροντας της Μονής Αρχιμ. Έφραϊμ, Ήγούμενος της Ίερας Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου Αγίου Όρους, πολλοί Κληρικοί μας, αντιπροσωπείες Μοναστικών Αδελφοτήτων, η οικογένεια της νέας Μοναχής και πλήθος ευλαβών προσκυνητών. Στο τέλος της Ακολουθίας ο Σεβασμιώτατος χαρακτήρισε τη στιγμή «ιερή, μία πράξη του Αγίου Πνεύματος, όπως συμβαίνει κάθε φορά που μία νεανική ψυχή αποφασίζει να αφιερώσει ολόκληρη τη ζωή της στον Χριστό και στην Έκκλησία Του. Η Αδελφή Νικοδήμη ανήκει, πλέον, στην Αδελφότητα αυτής της Μονής και συνεχίζει τη μακραίωνη παράδοση του Κοινοβιακού Μοναχισμού...». Αναφερόμενος στο όνομα που έλαβε η νέα Μοναχή, τόνισε ότι παραπέμπει «στον σήμερα εορταζόμενο Άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη, ο οποίος σε δυσχερείς καιρούς για το Γένος και την Έκκλησία μας κατόρθωσε να προσφέρει στον λαό μας όλα τα απαραίτητα πνευματικά εφόδια, προκειμένου να συνεχίσει την Ορθόδοξη πορεία και παράδοσή του, αλλά και στους Μοναχούς όλες τις προϋποθέσεις, για να ανταπεξέλθουν στον μεγάλο πνευματικό αγώνα κατά του διαβόλου...». Ο κ. Ιγνάτιος αναφέρθηκε στην ένδοξη του Επισκόπου με τα Μοναστήρια και τις Αδελφότητες, «γι' αυτό και αυτές αυξήθηκαν και τα Μοναστήρια μας προοδεύουν πνευματικά αλλά και ανασυγκροτούνται κτηριακά. Χαίρεται η ψυχή μας, γιατί αποτελούν φάρους, που φωτίζουν όλο τον λαό. Τα Μοναστήρια μας περιτοικίζουν τον τόπο μας και είναι τό καύχημά μας, γιατί οι Μοναχοί και οι Μοναχές κρατούν άσβεστη τη φλόγα της ζωντανής και αδιάλειπτης προσευχής». Αναφερόμενος στη νέα Μοναχή, ο Σεβασμιώτατος εξήρε τα προσόντα, τη μόρφωση και την προσφορά της στην κατήχηση μικρών παιδιών: «Τό όνομα που έλαβε θά της θυμίζει πάντοτε τις αρετές του Μοναχισμού,



όπως τις δίδαξε και τις εφάρμοσε ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης». Ο Σεβ. Ποιμενάρχης μας ευχαρίστησε ιδιαίτερα τους γονείς της Αδελφής Νικοδήμης, γιατί συναίνεσαν στην απόφαση του παιδιού τους και συνεργούν στη ζωή της Μονής και τους διαβεβαίωσε ότι «η Χάρης του Αγίου Πνεύματος θά καρποφορήσει και στους ίδιους και στην οικογένειά τους, γιατί έτσι λειτουργεί. Ένας χαριτωμένος άνθρωπος δημιουργεί ατμόσφαιρα χάριτος γύρω του, γιατί θά τους έχει πάντοτε στην προσευχή της και δέν υπάρχει μεγαλύτερη δωρεά από αυτήν. Τους επαινώ δημοσίως, γιατί είναι παράδειγμα προς μίμηση». Ολοκληρώνοντας την όμιλία του ο κ. Ιγνάτιος ευχήθηκε πατρικώς στην εορταζόμενη Γερρόντισσα, «η οποία έπαξίως φέρει εις πέρας τό έργο που ο Θεός της ανέθεσε και ο αείμνητος Γέροντας Αντώνιος και έχει πλέον ως σπρίγμα τον νέο Γέροντα της Μονής, Ήγούμενο Έφραϊμ, τον οποίο ευχαριστούμε, γιατί μέσα σε όλα τα καθήκοντά του ανέλαβε και τό καθήκον της πνευματικής ευθύνης αυτής της ευλογημένης Αδελφότητας».

## ΑΝΑΒΙΩΣΕ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟΒΡΥΣΟ ΑΓΙΑΣ

Ίστορικές και συγκινητικές στιγμές έζησε (11/7) η τοπική μας Έκκλησία, καθώς λειτούργησε, μετά από πολλές δεκαετίες πλήρους εγκατάλειψης, η παλαιά και Ιερά Μονή Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μεγαλοβρύσου Ἁγίας. Τῆς Θείας Λειτουργίας τέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἱγνάτιος, πλαισιωμένος ἀπό Κληρικούς τῆς Περιφέρειας Ἁγίας, ἀντιπροσωπεῖς Μοναστικῶν Ἀδελφοτήτων τῆς περιοχῆς καί πλῆθος εὐλαβῶν προσκυνητῶν. Ἡ ἱστορική αὐτή ἡμέρα προέκυψε μετά ἀπό πολὺμνες καί ἐργώδεις προσπάθειες τοῦ Ἱεροκλήρου τῆς Ἐπαρχίας Ἁγίας Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Παραβάντσου, ὁ ὁποῖος, μέ τὴν εὐχή τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας, ἀνέλαβε τὸ ἔργο τῆς ὑλικῆς καί πνευματικῆς ἀνοικοδόμησις τῆς Μονῆς, ἡ ἱστορία τῆς ὁποίας χάνεται στὰ βάθη τῶν αἰῶνων. Στὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ π. Ἀθανάσιος ἀναφέρθηκε ἐν ὀλίγοις στὴν ἱστορία τῆς Μονῆς καί ἐπεσήμανε ὅτι στὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς, τὸ ὁποῖο κοσμεῖται ἀπὸ ἐξαιρετικὲς τοιχογραφίες καί χρονολογεῖται περὶ τὸν 13ο αἰῶνα, προσευχήθηκαν καί ἀγρύπνησαν δεκάδες ἅγιασμένοι Μοναχοί, ἀκολουθώντας τὴν ὁδὸ τῆς ἀσκήσεως. Στὴν ἀντιφώνησή του ὁ Σεβασμιώτατος χαρακτήρισε τὴν ἡμέρα «ἱστορική, γιὰ τὸ ἴδιο τὸ Μοναστήρι, στὸ ὁποῖο ἀσκήτευαν ἅγιες ψυχές, πού καθάγιασαν τὸν τόπο καί σήμερα εὐφραίνονται...». Σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς ὁμιλίας του ὁ κ. Ἱγνάτιος ἀναφέρθηκε στὰ μορφωτικά καί ποιμαντικά προσόντα τοῦ π. Ἀθανασίου καί εὐχήθηκε στὸν νέο Ἡγούμενο, μέ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ, νὰ συγκροτήσει μιά νέα Ἀδελφότητα, πού θὰ γίνῃ φάρος πνευματικῆς ζωῆς καί μαρτυρίας γιὰ τὴν ἐπαρχία τῆς Ἁγίας καί ὅλη τὴν Τοπικὴ μας Ἐκκλησία.



## ΠΑΝΔΗΜΟΣ Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Πάνδημος ἦταν καί φέτος ὁ εορτασμός τῆς μνήμης τῆς Ἁγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς στὴν Τοπικὴ μας Ἐκκλησία, μέ ἐπίκεντρο τὸν ὁμώνυμο πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναὸ τοῦ Βόλου. Τὴν παραμονὴ τῆς εορτῆς τελέστηκε ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἐσπερινός, στὸ προαύλιο τοῦ Ναοῦ, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἱγνατίου, παρουσία πλῆθους πιστῶν. Στὸ κήρυγμά του ὁ Σεβασμιώτατος, ἐρμηνεύοντας τὸν στίχο ἐκ τοῦ ἀπολυτικίου τῆς Ἁγίας, «τὴν ὁμώνυμόν σου πίστιν εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι», ἐπεσήμανε ὅτι ἡ Παρασκευὴ ἐγκολπώθηκε τὴν Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ καί τὴν ἔκανε προσωπικὸ βίωμα καί ἐμπειρία, πού τὴν ὁδήγησε στὸ Μαρτύριο, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ: «Ἡ Ἁγία Παρασκευὴ πέρασε μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴ διαδικασία. Κένωσε τὸν ἑαυτὴ τῆς, δηλ. ἄφησε τὸ δικό της θέλημα καί, μέ ταπείνωση δέχθηκε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ πρέπει νὰ ἐπιδιώκουμε καί ἐμεῖς, τὸ θέλημά μας νὰ ταυτίζεται μέ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ... Αὐτὴ ὀφείλει νὰ εἶναι καί ἡ δική μας πορεία μέσα στὴν ζωὴ, νὰ δίνουμε τὴν μαρτυρία τῆς πίστεως διαρκῶς, γιὰ νὰ γίνουμε μέτοχοι τῆς Ἀνάστασης Ἐκεῖνου...». Ἀνήμερα τῆς εορτῆς, ὁ Σεβασμιώτατος λειτούργησε στὸν πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναὸ Ἁγίας Παρασκευῆς Ζαγορᾶς, παρουσία τῶν κληρικῶν τῆς περιοχῆς καί πλῆθους λαοῦ. Στὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας προεχείρισε σὲ Οἰκονόμο τὸν Ἐφημέριο τοῦ Ναοῦ π. Γεώργιο Σταύρου. Ἐξῆρε τὸ ἦθος, τὴν εὐλάβεια καί τὴν ἐργατικότητα τοῦ π. Γεωργίου καί ἐπεσήμανε: «Τὸ ὄφικιο αὐτὸ εἶναι μιά ὑπενθύμιση ὅτι ὁ Κύριός μας ταπεινώθηκε στους Μαθητὲς Του, γιὰ νὰ μᾶς διδάξῃ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας, τὴν ταπείνωση καί τὴν ὑπακοή, πού πρέπει νὰ διαθέτουμε, ὡς καί τὴν ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους πού διακονοῦμε...».



## Βιβλιοπαρουσίαση

Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν Βόλου

### ΚΑΙΡΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΑΙ:

Ἡ Ὁρθοδοξία ἐνώπιον τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ

Κυκλοφόρησε ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν Βόλου. Τὸ συλλογικὸ αὐτὸ ἔργο ἐπιμελήθηκαν ὁ Νικόλαος Ἀσπρούλης καί ὁ Nathaniel Wood, ἐνῶ τὰ κείμενα ὑπογράφουν οἱ Μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης (Ζηζιούλας), π. Robert M. Arida, π. Alexis Vinogradov, Ἱερομόναχος Χρυσόστομος Κουτλουμουσιανός, Paul Gavriluk, π. Ἰωάννης Χρυσουγῆς, Μητροπολίτης Κορέας Ἀμβρόσιος (Ζωγράφος), Nicholas Denysenko, Μητροπολίτης Ἀργολίδος Νεκτάριος (Ἀντωνόπουλος), π. Ἀθανάσιος Καρατσογιάννης, Μητροπολίτης Νιγηρίας Ἀλέξανδρος (Γιαννίρης) κ.ἄ. Τὰ κείμενα τοῦ τόμου πραγματεύονται τόσο τῆς

θεολογικῆς παραμέτρου τοῦ ζητήματος ὅσο καί τὰ ποιμαντικά ἐρωτηματικά πού προέκυψαν, καί στὸ μεγαλύτερο μέρος τους προέρχονται ἀπὸ τὸ ἱστολόγιο Public Orthodoxy πού ἐπιμελεῖται τὸ Κέντρο Ὁρθόδοξων Χριστιανικῶν Σπουδῶν τοῦ Πανεπιστημίου Fordham (Νέα Ὑόρκη). Τὸ βιβλίο παραδίδει ὄχι μόνον μιά σειρά ἀπὸ νηφάλιες προσεγγίσεις τῆς ἐκρυθμῆς κατάστασις πού δημιουργήθηκε, πού ἐκφράστηκαν ἀκριβῶς στὴν κορύφωση τῆς πανδημικῆς κρίσις, ἀλλὰ καί ἕνα εἶδος πρώτου ἀπολογισμοῦ σχετικά μέ τὰ γεγονότα καί τῆς στάσεις πού υἱοθετήθηκαν, ἀναδεικνύοντας τὰ θεολογικά καί ποιμαντικά ἐρωτηματικά καί κάνοντας φανερὴ τὴν ἀνάγκη ἀναζήτησης ἐρμηνευτικῶν κριτηρίων, μέ βάση τὰ ὁποῖα ἡ θεολογία θὰ μπορέσει νὰ ἀξιολογήσει, νὰ ἀποτιμήσει καί νὰ ἐρμηνεύσει τὴν παρούσα συνθήκη.



Τὸ βιβλίο διατίθεται ἀπὸ τὴν Ἐκδοτικὴ Δημητριάδος.

«**Από τη στιγμή που έχει καθιγασθει ή Άγια Τράπεζα με λείψανα Αγίων, τό οικοδόμημα είναι Χριστιανικός τόπος λατρείας!**»

## ‘Η Άγια Σοφία στήν ύπηρεσία τής ἀλαζονείας καί τής μισαλλοδοξίας

**Λ**αοί καί ήγέτες πληρώνουν πάντα τίς άμαρτίες τους. Άλλοτε νωρίτερα, άλλοτε αργότερα, πάντα ενεργοποιούνται οί ήθικοί καί πνευματικοί νόμοι καί άποκαθιστούν τήν τάξη.

Ής λαός, πληρώσαμε καί συνεχίζουμε νά πληρώνουμε τήν άρχομανία καί τόν δικασμό. Οί γείτονές μας βαδίζουν σταθερά καί μάλλον άνεπίστρεπτα πρós τήν πληρωμή τής άλαζονείας καί τής μισαλλοδοξίας.

‘Η Άγια Σοφία, πλέον, πέραν όλων τών άλλων συμβολισμών, άναλαμβάνει νά μεταβληθει σέ έργαλειό τής ύβρεως καί τής νεμέσεως.

Γιά πολλούς, ή μετατροπή της εκ νέου σέ τέμενος μουσουλμανικό άποτελεϊ ήττα καί πηγή έθνικής καί πνευματικής πικρίας. Άντίστοιχα, γιά τόν ήγέτη τής Τουρκίας, ή μετατροπή αυτή φαίνεται πώς άποτελεϊ όχι άπλώς μία άπελπισμένη κίνηση συσπείρωσης μίας καί μοναδικής ομάδας του πληθυσμού τής χώρας του, τών άκρικών φοιταμενταλιστών, αλλά καί άφορμή προσωπικής του αυτοκαταξίωσης.

Τήν περίπτωση του, όπως καί όλων τών άλαζόνων ήγεμόνων τής ιστορίας, έχει περιγράψει μέ άμείλικτο καί άκριβή τρόπο ή έλληνική μυθολογία. Όλα τά στοικεία καί όλες οί αναλύσεις άναδεικνύουν τόν Έρντογάν ως ανθρωπίνη ύπαρξη πού έζήλωσε τήν υπέρβαση τών θνητών ορίων του. Έμελλε στήν Άγια Σοφία, τό σύμβολο αυτό τής παγκόσμιας χριστιανοσύνης, νά άποκαλύψει τήν ύπεροψία του νέου «πατέρα τών Τούρκων».

‘Ο υπέρλαμπρος αυτός Ναός, πού παραμένει υπό κατοχήν έξι αιώνες καί πού τό καθεστώς του ως μουσείου ούτως ή άλλως άποτελεϊ πηγή πικρίας καί περισυλλογής γιά μās. ‘Η Άγια Σοφία είναι ή πρώτη Έκκλησία-Μνημείο τής ένωμένης χριστιανοσύνης! Είναι ή Μεγάλη Έκκλησία όλων τών χριστιανών, ή φυσική έδρα του Οικουμενικού Πατριαρχείου καί ο άιώνιος μάρτυρας τής Άλήθειας.

‘Ο, κατά τή φαντασία του, θριαμβευτής ήγέτης τής Τουρκίας δέν είναι καν σέ

θέση νά διαπιστώσει πώς μέ τήν πράξη του αυτή επιβεβαιώνει πώς έξι αιώνες μετά τήν Άλωση, ο πολιτισμός πού εκπροσωπει έχει νά επιδείξει μόνον λάφυρα. Δέν αντιλαμβάνεται πώς, ουσιαστικά, άναγνωρίζει στόν πολιτισμό, πού ύποτίθεται ότι κατέκτησε, τήν ύπεροχή του έναντι του δικού του.

Τί ζητούμε, λοιπόν; Ζητούμε καί θεωρούμε δίκαιο ή Άγια Σοφία νά άναγνωρισθει ως ‘Ορθόδοξος Ναός μέ Οικουμενική άκτινοβολία. Όπως Οικουμενικό είναι καί τό Πατριαρχείο μας, στό όποιο δηλώνουμε τήν άμέριστη συμπαράστασή μας. Τώρα πρέπει νά γίνει σεβαστή ή βούληση του ίδρυτή: Του ‘Ιουστινιανού. ‘Ο όποιος ήταν ‘Ορθόδοξος Χριστιανός αυτοκράτορας καί άνέθεσε στόν Άνθέμιο καί τόν ‘Ισίδωρο νά άνεγείρουν τόν μεγαλοπρεπή Ναό τής του Θεού Σοφίας. Στή συνείδηση όλων τών ‘Ορθοδόξων, άπαξ καί καθιγασθει ή Άγια Τράπεζα μέ λείψανα Αγίων, τό οικοδόμημα είναι Χριστιανικός τόπος λατρείας.

Τό νά άξιοποιείται ως μουσείο προσωρινά καί γιά τήρηση ιστοριοπιών, τό κατανοούμε. Άλλά τό νά μετατρέπεται ή Άγια Σοφία σέ ισλαμικό τέμενος είναι προσβολή. Καί γιά τούς Χριστιανούς καί γιά τούς Μουσουλμάνους. Διότι καί τό ‘Ισλάμ έχει περικαλλή τεμένη καί δέν χρειάζεται νά καταπατά ιστορικούς τόπους άλλων θρησκείων.

Άκόμη καί ο τουρκικός όρος είναι: Ayasofya. Παραδέχονται ότι ο χώρος έχει άγιότητα. Είναι δυνατόν καί τό άγιο νά μίν είναι Χριστιανικό;

**Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος ‘Ιγνατίου**

*Άναδημοσίευση από τήν έφημερίδα «Τά Νέα», 13/7/2020.*

